GRATIS

Niech żyje bohaterska walka narodu koreańskiego!

Cena numeru zł. 3

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS TOMASZOWSKI

ORGAN WK i ŁK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK III (VI) — PONIEDZIAŁEK 17 LIPCA 1950 ROKU. — Nr 195

V Plenum KC PZPR

przesyła gorące pozdrowienia walczącemu o wolność narodowi Korei



Przemówienie Przewodniczącego KC PZPR tow. Bolesława Bieruta przy otwarciu obrad V Plenum KC w dniu 15 lipca 1950 roku

Towarzysze! Rozpoczynając obrady dzisiejszego, piątego z kolei Plenum Komitetu Centralnego, nie podobna na wstępie nie ustosunkować się do faktu, który przykuwa dziś uwagę całego świata, — do bezprawnej, dzikiej i drapieżnej napaści imperializmu amerykańskiego na bohaterski naród Korei. Gwałcąc bezwstydnie wszelkie zasady prawa i współżycia międzynarodowego wobec narodu, który w najmniejszym stopniu nie naruszył w niczym interesów jakiegokolwiek kraju, imperializm amerykański rozpętuje brutalną i krwiożerczą wojnę w Korei i mobilizuje do współudziału w niej podległe sobie kapitalistyczne kraje całego świata. W ten sposób kapitalizm pod przewodem imperialistów amerykańskich demonstruje wobec całego świata swoje grabieżcze, nie liczące się z jakimikolwiek ludzkimi zasadami — drapieżne oblicze.

Czym zawinił naród koreański wobec Stanów Zjednoczonych, wobec państw kapitalistycznych, które skierowują setki okrętów wojennych dla ostrzeliwania brzegów Korei, które zrzucają od 20 dni tysiące bomb na otwarte miasta Korei, mordując ludność tych miast, szerząc bez pardonu pożogę i zniszczenie w zupełnie obcym dla nich kraju?

Zawinił tylko tym, że pragnie być wolny i niezależny, jak inne narody.

Od dziesiątków lat Korea znajdowała się pod tyranią imperialistów japońskich. I oto w wyniku drugiej wojny światowej została wyzwolona. Na części ziemi koreańskiej znalazła się armia Stanów Zjednoczonych i od tej pory w południowej części Korei rozpoczęła się nowa niewola i tyrania. Oto jak wygląda w rzeczywistości misja wyzwoleńcza imperializmu.

Na północy kraju, skąd wyparły ciemiężców japońskich wojska ZSRR, naród koreański rozpoczął nowe życie. W ciągu kilku lat Północna Korea nie tylko zaleczyła rany zniszczeń wojennych, ale wyzwoliła nie mające nigdy przedtem w jej dziejach podobnego rozmachu, potężne siły twórcze swojego ludu.

ZSRR wycofał z kraju swoje wojska i okazał wszechstronną pomoc w odbudowie kraju. Stany Zjednoczone organizowały w tym czasie armię napastniczą, zmierzając do podporządkowania sobie całego kraju. Ale naród koreański zrozumiał intencje nowych zaborców amerykańskich, ponieważ w ciągu 5 lat od chwili zakończenia wojny światowej czuł na sobie zaciskające się pęta nowej niewoli.

Naród koreański postanowił nie dać sobie wydrzeć zdobytej wolności.

Taka jest przyczyna — jedyna i rzeczywista — obecnej napaści imperializmu światowego na Koreę. Ale imperializm przeliczył się mniemając, że potęga jego wobec narodów mniejszych jest wszechmocna. Bohaterski naród koreański walczy zwycięsko z imperialistycznymi napastnikami i wypiera ich krok za krokiem ze swego kraju.

Cały świat postępowy, wszyscy uczciwi i miłujący pokój ludzie przesyłają dziś bohaterskiemu narodowi koreańskiemu wyrazy sympatii i otuchy w walce. Setki milionów ludzi we wszystkich krajach świata domagają się od napastników imperialistycznych, aby cofnęli swe drapieżcze ręce precz od Korei.

V Plenum Komitetu Centralnego przyłącza się do tych żądań i przesyła gorące pozdrowienia i uczucia solidarności dzielnemu narodowi Korei, walczącemu o swoją wolność.

Niech żyje bohaterska walka narodu koreańskiego! (burzliwe oklaski).

SZEŚCIOLETNI PLAN

rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Hilarego Minca na V Plenum KC PZPR w dniu 15 lipca 1950 r.



TOWARZYSZE!

Na porządku dziennym dzisiejszego V Plenum Komitetu Centralnego stoi zagadnienie **ostatecznego ustalenia zadań Planu Sześcioletniego.** Jak wiadomo, w grudniu 1948 roku Kongres Zjednoczeniowy PZPR ustalił wytyczne 6 - letniego Planu. Od czasu Kongresu odbywała się olbrzymia praca zmierzająca do **konkretnego rozpracowania wytycznych ustalonych przez Kongres.** W rezultacie uogólnienia nauk i doświadczeń, wynikających z rozwoju naszego kraju w okresie po Kongresie Zjednoczeniowym, **wytyczne kongresowe uległy znacznym zmianom i wniesiony obecnie pod obrady Plenum projekt Planu 6 - letniego stawia daleko szersze i dalej idące zadania, niż to przewidywały uchwalone na Kongresie Zjednoczeniowym wytyczne.**

Obecny projekt Planu 6 - letniego przewiduje znacznie większe tempo rozwoju, znacznie szybszy wzrost produkcji, niż to było przewidziane w wytycznych kongresowych. Wytyczne kongresowe przewidywały wzrost wartości produkcji przemysłu socjalistycznego o 85 — 95 proc. w 1955 r. **w stosunku do 1949 r. Obecny projekt przewiduje wzrost produkcji przemysłu socjalistycznego o 158,3 proc.** Wytyczne kongresowe przewidywały w ciągu sześciolecia wzrost wartości produkcji rolnej o 35 — 45 proc., przy czym wzrost ten był obliczony w stosunku do przewidywanych w 1949 r. zbiorów. **Obecny projekt przewiduje w ciągu sześciolecia wzrost wartości produkcji rolnej, w stosunku do przewidywań na 1949 rok o 63 proc., w stosunku zaś do faktycznie osiągniętej w 1949 roku produkcji rolnej, która ze względu na dogodne warunki klimatyczne znacznie przekroczyła przewidywania, o ponad 50 proc.**

Na jakiej podstawie opieramy to przyjęcie **szybszego tempa rozwoju i czy to szybsze tempo rozwoju jest i będzie realne?**

W ciągu Planu Trzyletniego mieliśmy do czynienia z systematycznym zjawiskiem znacznego przekraczania planów produkcji przemysłowej. W 1947 r. plan produkcji przemysłowej został wykonany z nadwyżką 5 proc., w 1948 roku z nadwyżką 14 proc., w 1949 r. — z nadwyżką 13 proc. **Plan na rok 1950 zakładał bardzo poważne zwiększenie produkcji przemysłowej a mianowicie w wysokości 22 proc: tym niemniej ten plan w pierwszym półroczu obecnego roku został wykonany z nadwyżką 6 proc. i należy oczekiwać, że znaczna nadwyżka w wykonaniu planu zostanie osiągnięta również i w drugim półroczu.**

Z liczb tych wynika, że **nasze dotychczasowe planowanie nie uwzględniało w pełni możliwości rozwoju produkcji, zaniżało te możliwości. W ciągu okresu, który minął od Kongresu Zjednoczeniowego, podnosiliśmy naszą znajomość gospodarki narodowej, podnosiliśmy poziom naszego planowania, przyswajaliśmy sobie bolszewickie metody planowania, wypróbowane w zwycięskim budownictwie socjalistycznym ZSRR i przełamywaliśmy oportunistyczne tendencje w zakresie planowania, tkwiące w naszym aparacie.**

Jakie to były tendencje?

Przez pewien czas bardzo rozpowszechniona była tendencja, która i teraz gdzie niegdzie ma swoich zwolenników, do t. zw. ostrożnego planowania. Lepiej, — mówili zwolennicy tej tendencji i mówią jeszcze niekiedy teraz, — planować świadomie mniej, niż dany zakład produkcyjny może dać, a za to wykonać plan z wielką nadwyżką, otrzymawszy za to „nadwyżkowe" wykonanie planu pochwały, premie i nagrody.

Nie trzeba tłumaczyć jak wysoce szkodliwa i niebezpieczna jest taka tendencja. **Zakłada ona nie mobilizację wszystkich pracowników dla wykorzystania w pełni wszystkich możliwości produkcyjnych i rezerw, lecz nastawienie minimalistyczne i demobilizację, a w rezultacie systematyczne niewykorzystywanie możliwości szybkiego marszu naprzód.**

Mieliśmy i drugą, bardzo szkodliwą tendencję w zakresie naszego planowania, tendencję, która przybierała czasem formę całej rozwiniętej „teorii" i trzeba to powiedzieć, jeszcze i teraz ma gdzieniegdzie swoich świadomych lub nieświadomych zwolenników. Ta „teoria" sprowadzała się do twierdzenia, że szybkie tempo rozwoju przemysłu było możliwe w okresie odbudowy, tzn., w okresie Planu Trzyletniego, a nie jest możliwe w okresie rozbudowy i rekonstrukcji, jakim jest okres Planu Sześcioletniego.

Nie ulega wątpliwości, że istotnie znacznie szybciej uzyskuje się wzrost produkcji, odbudowując zniszczone zakłady, niż stawiając je od nowa. Ale z tego nie wynika bynajmniej, że przejście do okresu rozbudowy i rekonstrukcji oznacza osiąganie całego przyrostu produkcji tylko w drodze uruchamiania nowych zakładów. Przy tego rodzaju postawieniu sprawy trzeba było by stanąć na stanowisku z gruntu błędnym, że ze starych zakładów, w drodze ich usprawnienia, nie da się osiągnąć żadnego przyrostu produkcji. Tymczasem tak nie jest i praktyka uczy nas na każdym kroku, że postęp techniczny, lepsza organizacja pracy, lepsze wykorzystanie rezerw, świadomy wysiłek klasy robotniczej dają możność osiągnięcia w szeregu gałęzi szybszego tempa wzrostu produkcji przemysłowej, niż tempo wzrostu maszyn i sprzętu.

Nie ulega wątpliwości, że teoria zmniejszającego się tempa rozwoju w okresie rozbudowy, w okresie Planu Sześcioletniego jest teorią przekreślającą możliwości postępu technicznego, burżuazyjną teorią, obliczoną na utrwalenie technicznego i organizacyjnego zacofania naszego kraju.

Przedstawiany obecnie na Plenum Komitetu Centralnego projekt Planu 6 - letniego powstał w rezultacie przezwyciężenia błędnych koncepcji i teorii, ciążących na naszym planowaniu, w rezultacie najbardziej pełnego, na danym etapie, zbadania możliwości, najbardziej pełnego i całkowitego wykorzystania postępu technicznego i zmobilizowania rezerw naszej gospodarki. Stąd śmiałe podwyższenie tempa rozwoju przemysłu i innych gałęzi naszego życia gospodarczego; stąd bolszewickie, a więc jednocześnie niezmiernie szybkie i całkowicie realne, tempo naszego marszu naprzód, przyjęte jako podstawowe założenie naszego planu.

I. Podstawowe zadanie Planu:

znaczne podniesienie poziomu sił wytwórczych

Przemysł

Podstawowym zadaniem Planu 6 - letniego, jako planu zbudowania podstaw socjalizmu w Polsce, jest poważny rozwój sił wytwórczych i w pierwszym rzędzie produkcji środków wytwórczości. W zakresie rozwoju sił wytwórczych największe zadania przypadają przemysłowi, dzięki czemu 6 - letni Plan jest planem forsownego uprzemysłowienia kraju. Wartość produkcji przemysłu socjalistycznego będzie w r. 1955 — ponad 2,5 raza większa aniżeli w r. 1949.

Oznacza to osiągnięcie w r. 1955 poziomu czterokrotnie wyższego od poziomu produkcji przemysłowej Polski przedwojennej.

W przeliczeniu zaś na jednego mieszkańca wartość produkcji przemysłowej będzie w wyniku realizacji Planu 6 - letniego ponad 5 razy większa od wartości produkcji, przypadającej na jednego mieszkańca w r. 1938.

W przeciągu 9 lat. Planu 3-letniego i 6-letniego przejdziemy nieco więcej niż połowę drogi, która nas oddzielała pod względem uprzemysłowienia od Stanów Zjednoczonych Ameryki. Jest to ilustracja zasięgu planu i tempa naszego rozwoju.

W okresie sześciolecia zostanie w Polsce rozbudowany wielki, socjalistyczny przemysł, potężna ekonomiczno - techniczna baza socjalizmu w naszym kraju.

Jakie będą podstawowe linie rozwoju przemysłu w okresie Planu Sześcioletniego?

1 **Plan 6 - letni zakłada szybszy wzrost produkcji narzędzi i środków produkcji t. zw. grupy „A", niż produkcji przedmiotów spożycia t. zw. grupy „B". W rezultacie, o ile w 1949 r. udział produkcji środków wytwórczości w ogólnej produkcji wielkiego i średniego przemysłu wynosił 59,1 proc., to w 1955 roku wyniesie on 63,5 proc.**

2 **Zasadniczym elementem uprzemysłowienia kraju, rozwoju przemysłu i produkcji środków wytwórczości w szczególności jest rozwój produkcji budowy maszyn.**

Towarzysz Stalin pisze, że przemysł „musi nie tylko zrekonstruować na nowej podstawie technicznej sam siebie, nie tylko wszystkie gałęzie przemysłu w tej liczbie również przemysł lekki, przemysł spożywczy, przemysł drzewny, ale musi jeszcze zrekonstruować wszystkie gałęzie transportu i wszystkie gałęzie rolnictwa. Może on jednak spełnić to zadanie jedynie wtedy, jeżeli przemysł budowy maszyn, ta zasadnicza dźwignia rekonstrukcji gospodarstwa narodowego — zajmie w nim przeważające miejsce".

(J. Stalin: „Zagadnienia Leninizmu", str. 410, wyd. 1947. r.)

Dlatego dla wszystkich gałęzi przemysłu budowy maszyn są założone **najwyższe tempa rozwoju w Planie 6 - letnim. Dla właściwej budowy maszyn mamy wskaźnik wzrostu 364, przy czym postawione zostały trudne zadania uruchomienia produkcji maszyn dotąd w kraju niewyrabianych jak turbin parowych, kotłów wysokoprężnych, maszyn papierniczych, pomp odśrodkowych o dużej wydajności, wysokosprawnych obrabiarek itp. W zakresie maszyn rolniczych zostało postawione zadanie stworzenia technicznej podstawy dla społecznej przebudowy wsi, w związku z czym liczba wyprodukowanych traktorów wyniesie w r. 1955 — 11.000 sztuk, tj. przeszło 4 razy więcej aniżeli w r. 1949.** Wartość produkcji maszyn i narzędzi rolniczych wyniesie w r. **1955 czterokrotną wartość produkcji 1949 roku,** przy czym przewiduje **się znaczne wzbogacenie asortymentu i uruchomienie nowych typów maszyn rolniczych jak kombajnów, siewników traktorowych, snopowiązałek, młocarń czyszczących o dużej wydajności itp. Wskaźnik wzrostu przemysłu środków transportowych, który również wchodzi w skład szeroko pojętego przemysłu budowy maszyn, wynosi 271, przy czym stosunkowo wolniej rośnie przemysł taboru kolejowego, który już w okresie Planu Trzyletniego osiągnął względnie wysoki poziom, a główny nacisk położony jest na rozbudowę produkcji samochodów, z tym, że produkcja samochodów ciężarowych trzy i pół tonowych osiągnie w r. 1955 — 13.000 sztuk. Samochodów ciężarowych dwu i pół tonowych — 12.000 sztuk i produkcja samochodów osobowych — 12.000 szt. Poziom produkcji okrętowej** będzie w r. 1955 dziewięciokrotnie wyższy niż w r. 1949, przy czym w okresie sześciolecia zostaną wybudowane **statki morskie różnego typu o łącznym tonażu 575.000 tdw.** Wskaźnik **przemysłu elektrotechnicznego,** którego przeważającą część stanowić będzie budowa maszyn i aparatów elektrycznych wynosi 328, przy czym zostało postawione zadanie **uruchomienia produkcji dotąd w kraju nieznanej, jak wielkich silników napędowych, transformatorów najwyższych napięć i mocy itd.**

3 **W Planie 6-letnim zakłada się silny rozwój hutnictwa i osiągnięcie w r. 1955 produkcji 4,6 miln. ton stali, czyli 2 razy większy aniżeli w r. 1949 i 3,2 raza większy aniżeli w r. 1938.** Zadanie to zostanie osiągnięte przez ukończenie **pierwszego etapu budowy nowej wielkiej huty pod Krakowem,** uruchomienie **zakładów hutniczych stali szlachetnych,** gruntowną rozbudowę i unowocześnienie **starych zakładów hutniczych,** w szczególności zaś zrekonstruowanie zakładów im. Stalina w Łabędach i zakładów w Częstochowie, gdzie **obok starego, niewielkiego zakładu hutniczego już budują się nowe, potężne zakłady hutnicze.**

(Dalszy ciąg na str. 2)

Komunikat o V Plenum KC PZPR

W sobotę, 15 lipca, rozpoczęło się w Warszawie Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Plenum poświęcone jest omówieniu ostatecznego projektu Planu 6-letniego, zakładającego wyższe zadania produkcyjne oraz zagadnień szkolenia kadr, niezbędnych dla jego realizacji.

Zagajając obrady Plenum, Przewodniczący KC PZPR tow. Bolesław Bierut przesłał gorące pozdrowienia narodowi koreańskiemu, walczącemu o swą wolność przeciwko agresji amerykańskiego imperializmu.

Następnie tow. Hilary Minc wygłosił referat n.t. „Sześcioletni Plan rozwoju gospodarczego i budownictwa podstaw socjalizmu w Polsce".

Po referacie rozwinęła się ożywiona dyskusja – Obrady trwają.

Sześcioletni plan rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Hilarego Minca wygłoszone na V Plenum KC PZPR w dniu 15 lipca 1950 r.

(Dalszy ciąg ze str. 1-ej.)

4 **Wydobycie węgla kamiennego osiągnie w r. 1955 — 100 milionów ton, t. j. wzrost o 35 proc. w stosunku do r. 1949. Zaspokoi to w pełni, rosnące potrzeby życia gospodarczego i pozwoli na wysoki poziom eksportu węgla. W 1955 roku produkcja węgla kamiennego osiągnie na głowę ludności 3,7 tony, czyli będzie jedną z najwyższych na świecie.**

5 Produkcja energii elektrycznej wyniesie w r. 1955 — 19,3 miliarda kWh, produkcja energii elektrycznej na głowę ludności równać się wtedy będzie około 715 kWh, to jest przeszło sześć razy więcej niż w r. 1938. W związku z koniecznością spalania na miejscu węgli odpadkowych i miału węglowego budownictwo energetyczne w dużej mierze będzie się rozwijać na terenie zagłębia węglowego. Równocześnie jednak zakłada się **budowę szeregu elektrowni cieplnych poza niecką węglową.** Przewiduje się **uruchomienie wielkiej elektrowni na węglu brunatnym w Koninie na Kujawach oraz budowę elektrowni w Wiźnie** (woj. białostockie) **wykorzystującej bogate zasoby torfowe tego rejonu. Po raz pierwszy w energetyce polskiej, wybudowanych będzie szereg elektro-ciepłowni. W okresie sześciolecia będzie także rozbudowana na państwowa sieć przesyłowa, najwyższego napięcia** (110 i 220 tys. volt).

6 **W okresie sześciolecia będzie stworzony wielki przemysł chemiczny.** Kraj nasz posiada szczególnie dogodne warunki, jest bowiem w posiadaniu **podstawowych surowców.** niezbędnych dla rozwoju chemii jak: **węgiel, kamień wapienny, gips, sól kamienna itd.** Dlatego przewiduje się przeszło **trzy i półkrotny wzrost wartości produkcji przemysłu chemicznego w 1955 r.,** w stosunku do 1949 r. i **wysunięcie tego przemysłu na czołowe miejsce w gospodarce narodowej. Rozwój przemysłu chemicznego w Polsce będzie się wyrażać nie tylko we wzroście ilościowym takich podstawowych artykułów jak: kwas siarkowy, soda, związki azotowe itp., ale także w uruchomieniu nowych, w Polsce nieznanych lub słabo rozwiniętych działów produkcji jak: wielka synteza chemiczna, produkcja mas plastycznych, produkcja półfabrykatów organicznych, produkcja farb i lakierów, produkcja środków leczniczych, produkcja ekstraktów garbarskich itp.**

7 **Plan 6-letni przewiduje olbrzymi rozmach budownictwa.** Dla tego, dla realizacji **planu budownictwa konieczny jest znaczny wzrost produkcji materiałów budowlanych.** Dlatego też przewiduje się **wzrost produkcji cementu** z 2,3 miln. ton w r. 1949 do 4,9 miln. ton w r. 1955 t. j. do poziomu trzy i pół razy wyższego aniżeli w r. 1937. **Oznacza to w 1955 r. przekroczenie przedwojennego poziomu produkcji cementu na głowę ludności w Stanach Zjednoczonych i Anglii. Produkcja cegły** wzrośnie przeszło trzy i pół krotnie w stosunku do r. 1949 i osiągnie w r. 1955 poziom 3,7 miliarda sztuk. Jednocześnie zapoczątkowana zostanie na szeroką skalę **produkcja elementów prefabrykowanych i rozwój produkcji nowych materiałów budowlanych** (betony lekkie, betony strunowe itd.). Wydatnie rozwinie się także **produkcja materiałów instalacyjnych, kotłów i grzejników centralnego ogrzewania, armatury wodociągowej i kanalizacyjnej itp.**

8 **W okresie sześciolecia winien być dokonany poważny krok naprzód w kierunku lepszego wykorzystania bogactw naturalnych w kraju i wydatnego rozszerzenia bazy surowcowej naszego przemysłu.** Dla tego plan przewiduje dokonanie przełomu w zakresie rozszerzenia bazy surowcowej naszego przemysłu. Przełom zostanie dokonany w zaniedbanym dotychczas i wlokącym się na szarym końcu. **kopalnictwie rud żelaza,** których wydobycie w r. 1955 wzrośnie w porównaniu z r. 1949, czterokrotnie i osiągnie wysokość 3 miln. ton. **Dla osiągnięcia tej wysokości wydobycia trzeba będzie zbudować 35 nowych, nowocześnie zainstalowanych, zmechanizowanych kopalń rudy.** Pozwoli to, przy wzrastającej silnie produkcji surówki, podnieść udział żelaza z rud krajowych do około 30 proc. Należy osiągnąć przełom w zakresie miedzi i osiągnąć w końcu sześciolecia wydobycie rudy miedzi w wysokości 3,2 miln. ton i odpowiednio do tego przetwórstwo, co pozwoli znacznie ograniczyć import miedzi. **Należy osiągnąć przełom przez uruchomienie produkcji metali lekkich jak aluminium i magnez.** W zakresie cynku przez prawie dwukrotne zwiększenie produkcji zapewnione będą w pełni potrzeby gospodarki narodowej i stworzone poważne kontyngenty eksportowe. Podniesienie wydobycia **ropy naftowej do 394 tys. ton rocznie, przy** jednoczesnej poważnej rozbudowie produkcji paliw syntetycznych, pozwoli w znacznie większym stopniu niż dotąd, pokrywać stale rosnące zapotrzebowanie gospodarki narodowej na paliwo. **Powstanie w Polsce przemysłu kauczuku syntetycznego stworzy krajową bazę dla rozwoju przemysłu gumowego.**

Duże znaczenie będzie miało również uruchomienie **produkcji kwasu siarkowego z anhydrytu i gipsów,** co pozwoli na ograniczenie importu pirytów.

Szczególny nacisk położony będzie również na **rozbudowę krajowej bazy surowcowej przemysłu lekkiego.** Przewiduje się znaczny rozwój przemysłu **celulozowego,** stanowiącego podstawę rozwoju przemysłu papierniczego i **przemysłu włókien sztucznych.**

Produkcja celulozy osiągnie w 1955 r. poziom 414 tys. ton, co **uniezależni Polskę całkowicie od importu celulozy.** Rozwój przemysłu włókien sztucznych i to zarówno włókien ciętych, jak też sztucznego jedwabiu oraz włókien syntetycznych, poprawi znacznie bilans surowców włókienniczych. W tym samym kierunku będzie działał **silny rozwój uprawy lnu i konopi, a na jej bazie rozwój roszarń i przemysłu włókien łykowych. Równocześnie** nastąpi **wzrost przerobu krajowych nasion oleistych przez przemysł przetwórczo-tłuszczowy, a na bazie rozwoju hodowli, wzrost przerobu skór pochodzenia krajowego przez przemysł skórzany.**

9 W okresie sześciolecia **zadaniem przemysłu będzie stworzenie podstawy dla osiągnięcia planowanego podniesienia stopy życiowej ludności przez dostarczenie na rynek odpowiedniej i wciąż rosnącej ilości artykułów konsumcyjnych.**

W związku z tym, w zakresie przemysłu lekkiego, zamierzona jest produkcja:

607,7 miln. m. tkanin bawełnianych w roku 1955, wobec 397,6 miln. m w r. 1949.

74,9 miln. m tkanin wełnianych w r. 1955, wobec 49 miln. m w r. 1949.

103,9 miln. m. tkanin jedwabnych w roku 1955, wobec 43,7 miln. m w r. 1949.

22,2 miln. par obuwia skórzanego w r. 1955, wobec 8 miln. par w r. 1949.

W związku z tym w zakresie przemysłu spożywczego zamierzona jest także produkcja:

1.100.000 ton cukru w r. 1955, wobec 745,3 tys. ton w 1949 r. 982 miln. litrów mleka konsumcyjnego pasteuryzowanego w r. 1955, wobec 339 miln. litrów w r. 1949.

88,1 tys. ton mydła do prania w r. 1955, wobec 41,8 tys. ton w r. 1949.

600 miln. litrów piwa w r. 1955, wobec 239,5 miln. litrów w r. 1949.

30 miliardów sztuk papierosów w r. 1955, wobec 21,3 miliard. sztuk w r. 1949.

Obok wydatnego wzrostu produkcji artykułów pierwszej potrzeby przewiduje się także poważny wzrost produkcji artykułów t. zw. **wyższej konsumcji,** na które, w związku ze wzrostem stopy życiowej ludności w okresie sześciolecia, pojawi się **wzmożony popyt.**

Tak np. **produkcja odbiorników radiowych wzrośnie z 66,1 tys. sztuk w r. 1949 do 300 tys. sztuk w r. 1955, motocykli z 4,2 tys. sztuk w r. 1949 do 32 tys. sztuk w r. 1955, rowerów z 91,1 tys. sztuk w r. 1949 do 340 tys. sztuk w r. 1955, porcelany stołowej z 5.900 ton w r. 1949 do 8.500 ton w r. 1955.**

10 W okresie sześciolecia zadaniem przemysłu będzie stworzenie **materialnych podstaw dla realizacji rewolucji kulturalnej,** dla udostępnienia najszerszym masom możliwości korzystania z dorobku oświaty, kultury, nauki i sztuki.

W związku z tym przewiduje się **wzrost produkcji papieru do poziomu 530, tys. ton w r. 1955, wobec 264,5 tys. ton w r. 1949.**

Równolegle z tym nastąpi **unowocześnienie przemysłu graficznego i** wydatne zwiększenie jego zdolności produkcyjnej. Wzrośnie także znacznie produkcja pomocy szkolnych i naukowych, instrumentów muzycznych, artykułów foto-chemicznych, kino-technicznych itp.

11 Ważnym zadaniem w okresie sześciolecia będzie zrealizowanie **szybkiego rozwoju uspołecznionego przemysłu drobnego.** Rozwój przemysłu drobnego, w dużym stopniu, wzmoże masę towarową, potrzebną dla zaspakajania rosnących potrzeb ludności, zapewni lepsze i pełniejsze wykorzystanie lokalnych surowców i przyczyni się w znacznym stopniu do gospodarczego ożywienia terenów dotąd zaniedbanych, w szczególności zaś do aktywizacji wielu miast i miasteczek, pozbawionych większego przemysłu.

W przedstawionym projekcie planu dla całości przemysłu drobnego przyjęto dla roku 1955, w stosunku do roku 1949, **wskaźnik wzrostu 484,1.**

12 **Jednym z podstawowych zadań Planu 6-letniego winno być zapoczątkowanie na szeroką skalę długotrwałego procesu zmierzającego do bardziej równomiernego, niż obecnie, rozmieszczenia sił wytwórczych, przez uprzemysłowienie terenów dotąd gospodarczo zacofanych.**

W związku z tym, **NOWE ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE, których rozmieszczenie nie jest ściśle uzależnione od bazy surowcowej, budowane będą poza obrębem województw wysoce uprzemysłowionych. Około 80 proc. zakładów nowowybudowanych powstanie poza obrębem Górnego i Dolnego Śląska, województwa łódzkiego i m. Łodzi. Zakłady te zatrudniać będą około dwie trzecie załogi przypadającej na nowe fabryki i pochłoną około 70 proc. ogólnych kosztów inwestycji, przypadających na nowe zakłady przemysłowe. W rezultacie nastąpią dość znaczne zmiany w rozmieszczeniu przemysłu socjalistycznego na terenie kraju.**

O ile na wszystkie województwa w Polsce, poza Górnym i Dolnym Śląskiem, województwem łódzkim i m. Łodzią w 1949 r. przypadało nieco ponad jedną trzecią ogółu zatrudnionych, **to w 1955 r. przypadnie już około połowa ogółu zatrudnionych** w przemyśle polskim.

Poza bardziej równomiernym rozmieszczeniem sił wytwórczych, w okresie sześciolecia, rozpocznie się już **krystalizacja nowych okręgów przemysłowych,** w szczególności zaś **okręgu przemysłowego krakowskiego,** którego trzon stanowić będą wielkie zakłady metalurgiczne i zakłady syntezy chemicznej, **okręgu przemysłowego miasta stołecznego Warszawy** z odbudowanym i rozbudowanym przemysłem metalowym i elektrotechnicznym, **okręgu przemysłowego częstochowskiego z wielkimi** zakładami metalurgicznymi i kopalnictwem rud, **ośrodka przemysłowego kujawskiego,** opartego głównie na przemyśle chemicznym oraz okręgu przemysłowego **zagłębia staropolskiego** (woj. kieleckie), opartego głównie na **przemyśle metalowym.**

Rolnictwo

Plan Sześcioletni będzie planem wszechstronnego rozwoju rolnictwa polskiego. Rozwój przemysłu poprzez rozwój przemysłu budowy maszyn, przemysłu chemicznego, energetyki tworzy bazę dla rekonstrukcji rolnictwa, dla zaopatrzenia go w dostatecznej i rosnącej ilości w traktory i maszyny rolnicze, w samochody i paliwo, w nawozy sztuczne i elektryczność.

Z drugiej strony wszechstronny rozwój rolnictwa niezbędny jest dla zapewnienia rosnącej ludności miast podniesienia stopy życiowej poprzez dostarczenie jej odpowiedniej ilości konsumcyjnych artykułów rolniczych i rosnącej ilości surowców rolniczych dla rozwijającego się przemysłu.

W okresie sześciolecia nastąpi **wzrost produkcji rolniczej w stosunku do r. 1949, który był rokiem wysokiego urodzaju, o 50 proc. W ten sposób ogólna wartość produkcji rolniczej przewyższy przedwojenną wartość produkcji rolniczej Polski, w dawnych jej granicach, o 29 procent.** Ogólna zaś wartość produkcji rolniczej na jednego mieszkańca **będzie wyższa w 1955 r. o 61 procent, w stosunku do wartości produkcji rolniczej na jednego mieszkańca w r. 1937.** Wskaźnik ten ilustruje **wzrost zaopatrzenia ludności kraju przez rolnictwo w stosunku do okresu przedwojennego.** A oto wskaźnik, który w sposób wymowny ilustrować będzie postęp techniczny w rolnictwie, wzrost intensywności rolnictwa, wzrost wydajności w rolnictwie.

Jeżeli przyjąć za 100 wartość produkcji rolniczej w 1937 r., przypadającej na głowę ludności, nie w całym kraju, a jedynie na głowę ludności rolniczej, to okaże się, że w **1949 r. wartość produkcji rolniczej na głowę ludności rolniczej, wynosiła 143, a w 1955 r. wynosić będzie 219.**

Oznacza to, że mierzona tym ogólnym wskaźnikiem wydajność w rolnictwie, już w 1949 r. była niemal o połowę wyższa, niż w okresie przedwojennym, a **w końcu Planu 6-letniego z górą dwukrotnie przewyższy przedwojenną wydajność rolnictwa.**

Jakie będą główne linie rozwoju rolnictwa w okresie objętym planem 6-letnim?

1 **W celu wzmożenia wymiany towarowej między miastem i wsią zostanie zapewniony szybszy wzrost produkcji towarowej rolnictwa, niż ogólnej jego produkcji.**

2 **W celu podniesienia poziomu gospodarczego rolnictwa** oraz podniesienia jego dochodowości, jak również w celu zapewnienia ludności rosnącej ilości artykułów hodowlanych, których zapotrzebowanie rośnie wraz ze wzrostem stopy życiowej ludności, **Plan 6-letni przewiduje szybszy wzrost produkcji zwierzęcej niż produkcji roślinnej.**

3 **W zakresie produkcji roślinnej,** największy nacisk będzie położony, stosownie do rozwijających się zmian w kierunkach spożycia, na **wzrost produkcji pszenicy i jęczmienia.**

4 **Dla zapewnienia przemysłowi dostatecznej ilości surowców winna szybko wzrastać produkcja roślin technicznych, buraków cukrowych, roślin oleistych i roślin włóknistych.**

5 Ważnym zadaniem Planu 6-letniego w zakresie rolnictwa, winna być **rozbudowa bazy paszowej,** zapewniająca podstawę dla dalszego trwałego rozwoju hodowli.

6 Zgodnie z zasadniczym kierunkiem szybszego wzrostu produkcji zwierzęcej, w **końcu Planu 6-letniego zostanie osiągnięty wzrost produkcji żywca wołowego o 83 procent, żywca wieprzowego o 63 proc., mleka o 102 proc., jaj o 38 proc.** W związku z dążeniem do częściowego zmniejszania importu i uzyskania pewnej krajowej bazy surowcowej dla przemysłu wełnianego, **produkcja wełny w 1955 r. winna wzrosnąć o 169 proc.**

7 **Osiągnięcie planowanego wzrostu produkcji może być zapewnione tylko w drodze znacznego wzrostu wydajności z hektara, który dla czterech zbóż w 1955 r., wyniesie w stosunku do planu na r. 1949 — 41 proc. oraz znacznego wzrostu wydajności jednostkowej zwierząt.**

8 **Osiągnięcie przewidzianego planem, szybkiego, niedostępnego w kapitalistycznych warunkach, tempa wszechstronnego rozwoju rolnictwa możliwe jest tylko w drodze stworzenia przez socjalistyczny przemysł technicznej bazy dla rekonstrukcji rolnictwa oraz poważnego posunięcia naprzód procesu społecznej przebudowy wsi, przechodzenia, na podstawie dobrowolności, od drobnej rozproszonej, indywidualnej chłopskiej gospodarki, na tory gospodarki socjalistycznej, zespołowej.**

Techniczna rekonstrukcja rolnictwa pójdzie w kierunku mechanizacji, wzrostu zaopatrzenia w nawozy sztuczne i znacznego postępu elektryfikacji wsi.

W ciągu sześciolecia nastąpi **znaczny wzrost mechanizacji procesów produkcyjnych w rolnictwie.**

W ciągu tego okresu rolnictwo otrzyma 61.000 traktorów.

W 1955 r. zaopatrzenie rolnictwa w maszyny rolnicze, mierzone w wartości tych maszyn **wzrośnie o 270 proc.** w stosunku do r. 1949.

Zaopatrzenie w nawozy sztuczne w kilogramach czystego składnika, na 1 ha powierzchni zasianej, wzrośnie **o 127 proc.** w końcu Planu 6-letniego, w porównaniu z zaopatrzeniem w roku rolniczym 1948/49, **co stanowić będzie niemal sześciokrotny wzrost w porównaniu z okresem przedwojennym.**

W ciągu sześciolecia **zostanie zelektryfikowanych 8.900 gromad, przy jednoczesnym zaopatrzeniu ich w silniki i urządzenia elektryczne, zwłaszcza użytkowania zespołowego.**

9 **W ciągu sześciolecia Państwowe Gospodarstwa Rolne staną się w pełni wzorowymi gospodarstwami socjalistycznymi. Wzrost ich produkcji będzie postępował znacznie szybciej, niż wzrost produkcji całego rolnictwa.**

W rezultacie, Państwowe Gospodarstwa Rolne odegrają poważną rolę w zaopatrzeniu miast i udział ich ogólny w produkcji towarowej rolnictwa wzrośnie z 7,9 proc. w 1949 r. do 15,9 proc. w 1955 r., przy czym w 1955 r. udział Państwowych Gospodarstw Rolnych w produkcji towarowej trzech zbóż osiągnie już bardzo poważny poziom i stanowić będzie 22,1 proc., a więc niemal jedną czwartą całej produkcji towarowej.

W ciągu sześciolecia Państwowe Gospodarstwa Rolne odegrają rolę poważnej dźwigni w socjalistycznej przebudowie wsi.

10 **W okresie Planu 6-letniego zostaną stworzone warunki dla objęcia poważnej części małorolnych i średniorolnych gospodarstw chłopskich przez socjalistyczną spółdzielczość produkcyjną.** Warunki te powstaną w drodze stworzenia **bazy technicznej** dla spółdzielczości produkcyjnej, **poprzez mechanizację, zaopatrzenie w nawozy i elektryfikację wsi, w drodze szerokiej pomocy kredytowej i inwestycyjnej państwa, w drodze wzrostu świadomości klasowej i bojowości mas biednych i średnich chłopów, w drodze wzrostu ich doświadczenia, w drodze wykucia niezbędnej ilości wykwalifikowanych kadr kierowniczych i agronomicznych i pomocy w tym klasy robotniczej.**

W okresie sześciolecia zostaną w zdecydowany sposób rozbudowane Państwowe Ośrodki Maszynowe, przeznaczone przede wszystkim dla obsługi spółdzielczości produkcyjnej. **Liczba Państwowych Ośrodków Maszynowych, wynosząca w r. 1949 — 50, wzrośnie do 850, a liczba posiadanych przez nie traktorów — do 35.890, wobec 200 w r. 1949.**

11 **Jednocześnie, państwo będzie okazywać wzmożoną pomoc** *małorolnym i średniorolnym* **gospodarstwom** *chłopskim.*

12 **Państwo konsekwentnie przeprowadzać będzie** *politykę ograniczania i wypierania,* **a następnie i** *likwidacji* **kapitalistów wiejskich jako klasy.**

Transport i komunikacja

W związku z rozwojem życia gospodarczego przewozy towarowe, wszystkimi środkami transportu, wzrosną w r. 1955 w stosunku do r. 1949 o 117 proc., przewozy zaś osobowe o 104 proc.

Jakie są główne linie rozwoju transportu i komunikacji w Planie 6-letnim?

1 **Przewóz towarów na kolejach normalnotorowych wzrośnie o 74 proc., w 1955 r. w stosunku do r. 1949.**

W przeliczeniu na głowę ludności koleje normalno-torowe przewiozą 8,5 ton towarów, wobec 2,17 ton w 1938 r. Zwiększenie więc przewozu towarów na kolei jest w stosunku do r. 1938 **niemal czterokrotne.** Przewozy osób na kolejach normalno-torowych wzrosną o 90,5 proc. Dla zapewnienia zwiększonych przewozów towarowych i osobowych transport kolejowy zostanie usprawniony przez przebudowę węzłów, wzmożenie przelotowości na głównych magistralach oraz budowę nowych linii. **Zostaną wybudowane nowe linie kolejowe o łącznej długości 704 km. Zostanie zelektryfikowany ruch osobowy w obrębie węzła warszawskiego, gdańsko-gdyńskiego oraz częściowo katowickiego. Zostanie zelektryfikowanych 541 km linii kolejowych.**

2 **Wydatnie zwiększy się przewóz publicznym transportem samochodowym towarów i osób.** Publiczne samochodowe przewozy towarowe. skoncentrowane w jednym przedsiębiorstwie wzrosną w sześcioleciu jedenastokrotnie, co stanowi bardzo wysoki przeciętny roczny przyrost, a mianowicie 50 proc.

3 **Wybuduje się około 6.100 km dróg o nawierzchni twardej i przebuduje około 4.000 km nawierzchni drogowej na typ wyższy.**

4 **W żegludze śródlądowej przewozy na Odrze i Wiśle wzrosną o 104 proc.** W okresie planu zostanie podjęty i przeprowadzony pierwszy etap **budowy wielkiej drogi wodnej, łączącej Bug z Odrą. Ta wielka droga wodna, Wschód — Zachód, będzie miała olbrzymie znaczenie dla wewnątrzkrajowych przewozów oraz dla przewozów tranzytowych. Częścią składową budowy tej wielkiej drogi wodnej będzie kanalizacja Bugu na odcinku od Brześcia do Modlina. Zostaną w tym celu zbudowane cztery główne stopnie oraz przeprowadzone roboty regulacyjne. Na całej długości wielkiej drogi wodnej Wschód — Zachód, w pierwszym etapie budowy tej drogi, obejmującym okres 6-letniego Planu, zostanie zapewniona żeglowność dla barek o pojemności 250 ton.**

5 W żegludze morskiej i przybrzeżnej przewóz towarów stanowić będzie 316,7 proc. w stosunku do r. 1949, a przewóz osób 293,2 proc.

Liczba jednostek polskiej floty handlowej zostanie powiększona o 186 proc.

Takie są główne zadania Planu 6-letniego w zakresie komunikacji i transportu.

Obrót towarowy

Ogólny wzrost masy towarowej wyrazi się dla r. 1955 we wskaźniku 190 w stosunku do r. 1949. Inaczej mówiąc wartość masy towarowej w handlu detalicznym, w cenach z 1950 r. wzrośnie w ciągu 6 lat, **około dwukrotnie. W związku z tym wzrośnie znacznie spożycie podstawowych artykułów przemysłowych i rolnych na głowę ludności.**

Oto parę danych, ilustrujących ten wzrost.

Spożycie tkanin bawełnianych łącznie z konfekcją wzrośnie o 41 proc. w stosunku do r. 1949 i o 65 proc. w stosunku do okresu przedwojennego. Spożycie tkanin wełnianych wzrośnie o 38 proc. w ciągu Planu 6-letniego, a w stosunku do spożycia przedwojennego o 120 procent.

Produkcja obuwia skórzanego, przypadającego na jednego mieszkańca wzrośnie w okresie Planu 6-letniego o 75,5 proc.

Konsumcja mydła w porównaniu z r. 1949 o 70 proc., a w porównaniu z r. 1938 — o 109 proc.

Zwiększy się znacznie spożycie w zakresie artykułów rolnych i tak: spożycie mięsa wieprzowego będzie w r. 1955 większe o 41 proc., niż w roku 1949, a w stosunku do r. 1937 będzie to wzrost o 104. proc. Spożycie mąki pszennej wzrośnie o 34 proc., jaj o 12 proc., cukru o 26 procent, masła o 165 proc. itd.

Jakie będą główne linie rozwoju obrotu towarowego w okresie Planu Sześcioletniego?

W ciągu roku 1949 detal uspołeczniony osiągnął dominującą pozycję na rynku. Na koniec roku 1949 udział detalu uspołecznionego wzrósł do 60 proc., a obecnie, w połowie ro

(Dalszy ciąg na str. 3-ciej)

Pogoda sprzyja żniwom!

Sprzęt zbóż i podorywki odbywają się w rekordowym tempie

Należy baczniej zająć się bezpieczeństwem przeciwpożarowym

Piękne pogody, , które nastały po przelotnych deszczach, przyśpieszyły przebieg żniw na terenie naszego województwa. Zbiory żyta już są na ukończeniu. Ogółem skoszono do dnia wczorajszego ponad 400 tys. ha różnych zbóż. Całkowity sprzęt żyta zakończono w powiatach: rawsko mazowieckim, łęczyckim i skierniewickim. Natomiast w powiatach: łaskim, radomszczańskim, piotrkowskim i sieradzkim zbiory owsa, pszenicy i jęczmienia odbywają się już w pełni, a w powiatach: brzezińskim. opoczyńskim, sieradzkim, skierniewickim i wieluńskim rozpoczęto również sprzęt lnu.

Bardzo pomyślnie przebiega także **wykonywanie podorywek. Do dnia** 18 bm. zaorano 60 proc. obszaru po skoszonym życie. Stanowi to obszar nienotowanych do tej pory rozmiarów w dziejach rolnictwa naszego województwa. Rzecz jasna, że wywołało to wielkie **zapotrzebowanie na nasiona poplonów,** których brak dotkliwie daje się odczuć, szczególnie zaś łubinu, saradeli, wyki i peluszki.

Tego zapotrzebowania województwo nasze nie będzie w stanie zaspokoić we własnym zakresie, wobec czego trzeba będzie podorywki obsiać innymi gatunkami nasion poplonów.

Trzeba stwierdzić, że akcja przygotowawcza, jak mobilizacja sił roboczych, środków przewozowych i przysposobienia maszyn rolniczych, została na ogół przeprowadzona bardzo starannie.

Na podkreślenie zasługuje inicjatywa **Powiatowej Rady Narodowej w Piotrkowie,** która zorganizowała 500-osobową brygadę, mającą na wypadek deszczów, przyjść z pomocą zagrożonym odcinkom.

Z akcją żniwną, stertowaniem zbóż, czy zapełnieniem stodół i spichrzów łączy się ściśle sprawa bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

Na tym odcinku rady narodowe, organizacje polityczne i społeczne nie wszędzie stanęły na wysokości zadania. Dokonana kontrola przez Komisję Przeciwpożarową przy Wojewódzkiej Radzie Narodowej, ujawniła w terenie jeszcze wiele braków, wynikających ze słabej aktywności powiatowych komisji przeciwpożarowych.

Brakiem zrozumienia potrzeby gotowości bojowej i czujności jest Kamieńsk, w pow. piotrkowskim, gdzie kierowcę samochodu straży pożarnej, pełniącego funkcję woźnego gminy, wysyła się w teren z listami. Właśnie w momencie takim zapalił się las w odległości kilku kilometrów od Kamieńska, a straż pożarna nie mogła wyjechać do ognia z braku kierowcy.

W gminie Lubochnia, pow. rawsko mazowieckiego i w gm. Popień i Jeżowie, pow. brzezińskiego samochody straży stoją bez ogumowania.

Fakty te nie są na pewno odosobnione.

Rady narodowe, organizacje partyjne i społeczne winny się bardziej zainteresować tym najbardziej zaniedbanym odcinkiem akcji żniwnej i spowodować jak najrychlejsze usunięcie wszelkich niedociągnięć, ażeby tegoroczne, obfite plony zostały w zupełności zabezpieczone.

Sześcioletni plan rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Hilarego Minca wygłoszone na V Plenum KC PZPR w dniu 15 lipca 1950 r.

(Dalszy ciąg ze str. 2-giej)

ku 1950, wg. prowizorycznych szacunkowych danych, wynosi już około 70 proc. W tej sytuacji jasne jest, że rozwój handlu socjalistycznego będzie postępował szybko i konsekwentnie naprzód.

Nie forsując sztucznie likwidacji kapitalistycznego handlu detalicznego, należy jednak mieć na uwadze, że przy obecnej pozycji detalu uspołecznionego w handlu, sieć i obroty jego muszą dalej szybko się rozwijać, aby podołać wymaganiom rozprowadzenia rosnącej masy towarowej i rosnącego zapotrzebowania ludności.

1 Dlatego Plan 6-letni przewiduje znacznie szybszy wzrost obrotów detalu uspołecznionego, niż ogólny wzrost handlu detalicznego. Podczas gdy ogólne obroty w handlu detalicznym wzrosną o 90 proc., obroty detalu uspołecznionego wzrosną o 238 proc.

2 W związku z tym, sieć aparatu detalicznego, uspołecznionego zostanie rozbudowana do ponad 87.800 placówek, osiągając stan o 102 proc. wyższy od r. 1949.

Nowe placówki winny być w zasadzie jednostkami większymi i wyposażonymi nowocześnie.

Detal uspołeczniony obejmie szereg dziedzin, którymi dotąd interesował się niedostatecznie (kioski wszelkiego typu, sklepy gospodarstwa domowego, sklepy opałowe, handlowo-usługowe jak: optyczne, naprawy obuwia, odzieży, zegarków itd., sklepy komisowe itd.).

Rozbudowa sieci uspołecznionego handlu winna być ściśle wiązana z polepszeniem jego pracy, z poprawą obsługi klientów, która tak bardzo jeszcze szwankuje obecnie.

3 W ciągu 6-lecia zostanie rozbudowana sieć uspołecznionych zakładów żywienia zbiorowego do około 11.000 punktów, tj. o 600 proc. więcej, niż w r. 1949, zapewniając osiągnięcie zdolności wyżywienia dla 2,2 miliona osób dziennie.

4 Nastąpi znaczne rozszerzenie wymiany pomiędzy wsią a miastem. Aparat CRS doprowadzi na wieś o 152 proc. więcej towarów, niż w r. 1949, rozszerzając swą sieć oraz placówki agentur gminnych spółdzielni i wypierając spekulantów z odcinka wiejskiego. Wzrostowi masy towarowej, doprowadzanej do wsi, odpowiadać będzie znaczny wzrost nadwyżek towarowych, przejmowanych przez skup uspołeczniony. Ogól na wartość podstawowych artykułów w skupie, nie wliczając skupu, dokonywanego bezpośrednio przez przemysł, wzrośnie o około 140 proc.

Inwestycje i budownictwo

Przedłożony projekt Planu 6-letniego przeznacza na inwestycje w latach 1950—1955 olbrzymią kwotę — 6,1 biliona zł. O tempie wzrostu nakładów inwestycyjnych świadczy fakt, że zakres rzeczowy inwestycji w r. 1955, w porównaniu z r. 1949 będzie trzy i pół raza wyższy.

Jeżeli chodzi o kierunek inwestycji, to Plan 6-letni wyraźnie umacnia i rozwija dotychczasową zasadę koncentrowania nakładów inwestycyjnych na przemysł. Przytłaczająca część wielkich nakładów na przemysł została skoncentrowana na rzecz rozwoju produkcji środków wytwarzania.

Bardzo wybitny wzrost nakładów inwestycyjnych ma miejsce w zakresie rolnictwa i leśnictwa (1955 r. w stosunku do 1949 r. — 413 proc.) oraz na urządzenia socjalne i kulturalne (analogiczny wskaźnik — 431). Najszybszy wzrost wskaźnika nakładów inwestycyjnych zaznacza się w dziale budownictwa mieszkaniowego, którego nakłady w 1955 r. będą niemal pięciokrotnie wyższe, niż w roku 1949. Wysiłek podejmowany w tej dziedzinie jest ogromny. W rezultacie wybudowane zostanie łącznie 723 tysiące izb mieszkalnych, przy czym specjalnie zostały uwzględnione potrzeby produkcji przemysłowej, zwłaszcza zaś w zakresie budowy mieszkań dla robotników nowopowstających zakładów.

W okresie Planu 6-letniego, we wszystkich działach gospodarki narodowej, zostanie rozpoczęta budowa 1.425 wielkich obiektów, z czego do końca planu zostanie oddanych do użytku 1.287 obiektów. Z liczby ukończonych obiektów około 250 przypadnie na wielkie zakłady przemysłowe oraz ponad 90 na nowe kompletne osiedla mieszkaniowe. Wykonanie na taką skalę zakrojonego planu inwestycyjnego wymaga wszechstronnego i szybkiego rozwoju przemysłu budowlanego i produkcji budowlanej.

Według jakich linii będzie się odbywał w okresie Planu 6-letniego rozwój przemysłu budowlanego i produkcji budowlanej?

Produkcja budownictwa uspołecznionego wzrośnie w ciągu sześciolecia o 280 proc., wzrost jej więc będzie szybszy, niż wzrost produkcji przemysłowej.

Dla podołania temu zadaniu należy szeroko rozwinąć sieć Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych i Montażowych i zwiększyć specjalizację Przedsiębiorstw Budownictwa Przemysłowego, szczególnie w dziedzinie robót specjalnych i montażowych.

Poza wielkimi przedsiębiorstwami budowlano - montażowymi zostanie rozbudowana sieć budowlanych przedsiębiorstw powiatowych i miejskich, przedsiębiorstw remontowo - budowlanych, z których pierwsze nastawione będą na realizację drobnych robót budownictwa wiejskiego na terytorium całego kraju, drugie zaś na realizację robót remontowych w miastach.

W celu zapewnienia dla budownictwa pełnej i terminowej dokumentacji technicznej zostanie znacznie rozszerzona sieć biur projektowych, które w r. 1955 zatrudniać będą dwa razy więcej pracowników, niż w r. 1949.

II. Plan Sześcioletni, jako plan generalnej ofensywy socjalizmu

W rezultacie przewidzianego przez 6-letni Plan, potężnego rozwoju sił wytwórczych, rozwoju przemysłu, budownictwa, *transportu* i komunikacji, *obrotu* towarowego, rolnictwa, **dochód narodowy w 1955 r. będzie o 112,5 proc. wyższy, niż dochód narodowy w 1949 r.** W okresie sześciolecia przeciętny roczny przyrost dochodu narodowego z roku na rok wyniesie 13,4 proc. Stanowi to bardzo wielkie tempo wzrostu dochodu narodowego, tempo, które zbliżone jest do burzliwego wzrostu dochodu narodowego, osiąganego w Związku Radzieckim.

Jak wysokie jest zaplanowane tempo przyrostu dochodu narodowego, wskazuje porównanie z krajami kapitalistycznymi w okresach ich najlepszego i najszybszego rozwoju. W okresie największego rozwoju państw kapitalistycznych, w latach 1890 — 1913, średnioroczny przyrost dochodu narodowego wynosił: w Stanach Zjednoczonych — 4,1 proc., w Anglii — 2,4 proc., w Niemczech — 2,6 proc. Dzięki czemu stanie się możliwe uzyskanie u nas takiego szybkiego tempa przyrostu dochodu narodowego?

Stanie się to możliwe, tak jak stały się możliwe wszystkie nasze dotychczasowe osiągnięcia, dzięki temu, że nasz rozwój dotąd odbywał się, a w okresie Planu 6-letniego będzie jeszcze szybciej odbywać się, jako rozwój ku socjalizmowi.

Towarzysz Stalin na XVI zjeździe WKP(b), mówiąc o wyższości radzieckiej gospodarki nad kapitalistyczną, jako jedną z ważnych cech tej wyższości wymienił zagadnienie rozdziału dochodu narodowego. Towarzysz Stalin pisał, że przy radzieckim systemie gospodarki „rozdział dochodu narodowego odbywa się nie w celu wzbogacenia klas wyzyskiwaczy i ich licznej pasożytniczej czeladzi, a w celu systematycznego podwyższania dobrobytu materialnego robotników i chłopów i rozszerzania wytwórczości socjalistycznej w mieście i na wsi".

W tymże samym referacie Towarzysz Stalin, stwierdzając, że w głównych krajach kapitalistycznych około połowy dochodu narodowego przywłaszczają sobie kapitaliści, konstatował, że udział kułaków i miejskich kapitalistów w dochodzie narodowym w Związku Radzieckim stanowił w 1927-28 r. — 8,1 proc., w 1928-29 r. — 6,5 proc., a w 1929-30 r. już tylko 1,8 proc.

Konstatując te fakty, Tow. Stalin pisał: „ale jeżeli w ZSRR w 1929-30 r. tylko około 2 proc. dochodu narodowego przypada na udział klas wyzyskiwaczy, to gdzie idzie pozostała masa dochodu narodowego?

Jasnym jest, że pozostaje ona w rękach robotników i pracujących chłopów.

Oto, gdzie tkwi źródło siły i autorytetu władzy radzieckiej pośród milionów klasy robotniczej i chłopstwa.

Oto, co stanowi podstawę systematycznego wzrostu dobrobytu materialnego robotników i chłopów w ZSRR".

Jak się przedstawia sprawa podziału dochodu narodowego i udziału w nim klas wyzyskiwaczy u nas w Polsce?

W 1947 r. pomimo przeprowadzenia reformy rolnej i nacjonalizacji wielkiego i średniego przemysłu i pomimo rozgromienia obszarników i kapitalistów, elementy kapitalistyczne miejskie i wiejskie przywłaszczały sobie jeszcze 22 proc. dochodu narodowego.

Pamiętamy wszyscy, jaką wielką przeszkodę dla rozwoju naszego kraju stanowił ten wielki udział pasożytniczych kapitalistycznych elementów w rozdziale dochodu narodowego.

W drodze systematycznego ograniczania i wypierania elementów kapitalistycznych i w mieście i na wsi, udział elementów kapitalistycznych w podziale dochodu narodowego został znacznie zmniejszony i doprowadzony w roku 1949 do 9 proc.

Bez redukcji dochodów kapitalistycznych, bez zmniejszenia ich udziału w realizacji dochodu narodowego, z mniej więcej jednej czwartej jego części do mniej więcej jednej dziesiątej jego części, niemożliwym było by zrealizowanie Planu Trzyletniego.

Rzecz jasna, że i Plan Sześcioletni nie mógłby być zrealizowany, gdyby elementy kapitalistyczne nie były nadal systematycznie ograniczane, wypierane i likwidowane.

Jak to będzie się odbywać w różnych dziedzinach naszej gospodarki w okresie Planu 6-letniego?

W przemyśle, dzięki ogólnemu wzrostowi produkcji przemysłu socjalistycznego oraz dzięki specjalnie silnemu wzrostowi drobnego przemysłu uspołecznionego, udział sektora socjalistycznego w całokształcie produkcji przemysłu i rzemiosła wzrośnie z około 89 w roku 1949 — do około 99 w roku 1955. Pozostały 1 proc. przypadnie na drobnotowarową gospodarkę rzemieślniczą, a ewentualny udział produkcji kapitalistycznej zostanie sprowadzony do odsetków procenta.

W ten sposób zagadnienie „kto kogo" na terenie przemysłu jest już całkowicie rozstrzygnięte.

Podobnie przedstawia się sprawa, jeżeli chodzi o budownictwo.

Jeżeli chodzi o handel, to fakt osiągnięcia już obecnie 70 proc. obrotów detalu przez handel socjalistyczny i 100 proc. praktycznie obrotów hurtu przesądza już ostatecznie sprawę zwycięstwa sektora socjalistycznego.

W ciągu sześciolecia zwycięstwo to zostanie pogłębione, rozszerzone i ugruntowane.

A jakże się przedstawia sprawa na terenie rolnictwa?

Tu w postaci bogaczy wiejskich, „kułaków" mamy do czynienia z najliczniejszą klasą kapitalistyczną, z klasą kapitalistyczną, która zachowała jeszcze stosunkowo najsilniejsze pozycje ekonomiczne.

W 1949 r. według szacunkowych danych, z globalnej produkcji rolniczej, na produkcję w gospodarstwach kapitalistycznych przypadało 26 procent.

Rzecz jasna, że udział tych gospodarstw w produkcji towarowej był jeszcze wyższy.

Nie ulega wątpliwości, że nie może być mowy o zwycięskim budownictwie socjalizmu w mieście i na wsi bez systematycznego osłabiania, a w końcu i ostatecznego rozbicia tej silnej jeszcze pozycji ekonomicznej, którą zajmują kapitaliści wiejscy.

W miarę tego jak będzie rósł sektor socjalistyczny na wsi, jak będą wzmacniały się Państwowe Gospodarstwa Rolne, jak masy małorolnych i średniorolnych w coraz większym stopniu zrzeszać się będą w spółdzielniach produkcyjnych i będzie rósł udział spółdzielni w produkcji towarowej, dojrzeją i narosną warunki dla likwidacji kapitalistów wiejskich jako klasy.

Plan 6-letni jest wielką bitwą klasową o stworzenie takich warunków.

Plan 6-letni jest planem generalnej ofensywy socjalistycznej przeciwko kapitalistycznym elementom w mieście i na wsi.

III. Zacieśnienie wzajemnych stosunków ekonomicznych z ZSRR i krajami demokracji ludowej

Przedłożony pod obrady V Plenum projekt ustawy o Planie Sześcioletnim stwierdza, że zbudowanie podstaw socjalizmu oznacza m. in.: „oparte na zasadach socjalistycznej solidarności i wzajemnej pomocy pogłębienie i zacieśnienie wzajemnych stosunków ekonomicznych i współpracy gospodarczej, prowadzące do jak najszerszego rozwoju sił wytwórczych na bazie planów gospodarczych Polski, ZSRR i krajów demokracji ludowej".

Jest rzeczą jasną i zrozumiałą, że w warunkach istnienia szeregu państw socjalistycznych, ZSRR kraju zwycięskiego socjalizmu i krajów demokracji ludowej, krajów budującego się socjalizmu, zbudowanie podstaw socjalizmu w tych krajach może się odbyć tylko w drodze pogłębienia i zacieśnienia wzajemnych stosunków ekonomicznych i współpracy gospodarczej między tymi krajami, a w pierwszym rzędzie z ZSRR, przodującym socjalistycznym państwem.

Ta i tylko ta droga prowadzi do maksymalnego wzrostu sił wytwórczych w każdym z krajów demokracji ludowej i do zbudowania socjalizmu w tych krajach. Ta i tylko ta droga jest gwarancją rozwoju tych krajów i ich prawdziwej niepodległości. Monstrualne oszustwo Jugosławii wykazało, że negowanie tej drogi nie oznacza nic innego, jak zakuwanie własnego kraju — pod maską oszukańczych frazesów o samodzielnej drodze do socjalizmu w dyby najgorszej niewoli imperialistów amerykańskich, degradacji gospodarczej i ostatecznego upodlenia.

Stosunki gospodarcze Polski z ZSRR i krajami demokracji ludowej noszą zasadniczo odmienny charakter niż stosunki gospodarcze z krajami kapitalistycznymi.

Nasz monopol handlu zagranicznego w stosunkach z państwami kapitalistycznymi broni nas przed ich imperialistyczną zachłannością. Zainteresowani jesteśmy w stosunkach z państwami kapitalistycznymi nie w ogóle, a tylko o tyle, o ile mogą nam te stosunki ułatwić nasz rozwój gospodarczy, przy czym zawsze musimy dążyć systematycznie i konsekwentnie do unikania na jakimkolwiek odcinku zależności od krajów kapitalistycznych.

Zgoła przeciwstawny charakter noszą nasze stosunki ekonomiczne z ZSRR i krajami demokracji ludowej. Poprzez te stosunki realizuje się na bazie planów gospodarczych planowy styk gospodarki narodowej krajów socjalistycznych, poprzez te stosunki przyśpiesza się i rozszerza rozwój sił wytwórczych i zwiększa tempo marszu ku socjalizmowi w krajach demokracji ludowej.

Dzięki tym stosunkom kraje demokracji ludowej i nasz kraj w szczególności, mają możność bronić się skutecznie przed imperialistyczną zachłannością kapitalizmu i unikać popadania w zależność od niego.

Poprzez te stosunki wreszcie realizuje się pomoc ZSRR dla krajów demokracji ludowej, budujących socjalizm i w szczególności dla naszego kraju, dla Polski.

Klasycznym przykładem tych stosunków nowego typu są istniejące pomiędzy Polską a Związkiem Radzieckim układy gospodarcze, szczególnie zaś wieloletnie układy gospodarcze z r. 1948 i ostatnio podpisane w czerwcu 1950 roku.

Właśnie w oparciu o te ostatnio podpisane umowy, możliwym się stało skonstruowanie takiego projektu Planu 6-letniego, jaki obecnie jest przedstawiony Plenum, to znaczy planu, opartego o mocne zaplecze surowcowe i materiałowe i dzięki temu, mogącego zakładać szybkie i śmiałe tempa rozwoju. Układy te przewidują dostawę dla Polski wielkich ilości sprzętu inwestycyjnego, w tej liczbie kilkudziesięciu wielkich, kompletnych zakładów przemysłowych, opartych na radzieckich projektach i na radzieckich urządzeniach przemysłowych.

Związek Radziecki dostarczy Polsce i już częściowo dostarcza urządzeń kompletnych dla nowej, wielkiej huty żelaza pod Krakowem i dla innych rekonstruowanych i budowanych od nowa hut stali zwykłych i szlachetnych, dla kopalnictwa rud, węgla i nafty, dla produkcji metali kolorowych, dla wielkiej przemysłowej chemii, dla energetyki, dla budowy samochodów, traktorów, ciężkich maszyn itd. itp.

Układy te przewidują ponadto przekazywanie Polsce technicznego doświadczenia radzieckiego, bezpłatnego przekazywania licencji i patentów, pomoc w projektowaniu, budowaniu i montowaniu szeregu wielkich obiektów gospodarczych, przechodzenie przez naszych inżynierów, techników i robotników wykwalifikowanych — praktyk w zakładach i na budowach radzieckich itd. itp.

Bez tej pomocy radzieckiej nie możliwe było by przedstawienie Plenum takie projektu planu jaki obecnie przedstawiamy, tzn. planu zakładającego urzeczywistnienie wielkiego postępu technicznego.

Układy te przewidują również udzielanie Polsce wielkich kredytów, przeznaczonych na finansowanie dostaw sprzętu inwestycyjnego, a wynoszących 2,2 miliarda rubli.

IV. Plan podniesienia dobrobytu materialnego i kulturalnego ludności

Przedłożony projekt ustawy o Planie 6-letnim przewiduje wzrost stopy życiowej ludności w granicach od 50 do 60 proc. w porównaniu z rokiem 1949. Jednym z elementów wzrostu stopy życiowej ludności będzie planowany wzrost zatrudnienia. Zatrudnienie w sektorze socjalistycznym, poza rolnictwem, wzrośnie w okrągłych liczbach z około 3.600.000 osób w r. 1949 — do około 5.700.000 osób w r. 1955, to znaczy, o około 60 proc. W liczbach absolutnych w ciągu sześciolecia stan zatrudnienia, w sektorze socjalistycznym poza — rolnictwem, wzrośnie o ponad 2.100.000 osób.

Zostanie przyjętych do pracy około 1.230.000 kobiet, a udział kobiet w ogólnej liczbie zatrudnionych w socjalistycznym sektorze poza rolnictwem z 29,1 proc. w r. 1949 podniesie się do 33,5 proc. w r. 1955.

Jest rzeczą jasną, że dzięki silnemu wzrostowi zatrudnienia, a zwłaszcza silnemu wzrostowi zatrudnienia kobiet, podniesie się znacznie stopa życiowa ludności poprzez zwiększenie liczby zatrudnionych w rodzinie. Drugim elementem wzrostu stopy życiowej ludności będzie wzrost realnych zarobków robotników i pracowników umysłowych, który przewiduje się w wysokości 40 proc. w ciągu sześciolecia.

Wzrost ten zostanie zrealizowany dwiema drogami — poprzez zwiększenie zarobków i poprzez stopniową obniżkę cen artykułów szerokiego spożycia. W związku ze wzrostem zatrudnienia i wzrostem zarobków, fundusz płac w gospodarce socjalistycznej, w ciągu 6-lecia wzrośnie przeszło dwukrotnie, licząc w cenach porównywalnych. Wzrost stopy życiowej mało i średniorolnych chłopów odbywać się będzie poprzez wszechstronny rozwój produkcji ich gospodarstw i poprzez jeszcze szybszy wzrost produkcji towarowej, zbywanej po opłacalnych i rentownych cenach.

Wydatną rolę w podniesieniu stopy życiowej małorolnych i średniorolnych chłopów odgrywać będzie zrzeszanie się ich w spółdzielniach produkcyjnych.

Elementem poprawy stopy życiowej mas pracujących będzie szeroki rozmach budownictwa mieszkaniowego, przewidziany w Planie 6-letnim. Oddanie do użytku ok. trzech czwartych miliona izb mieszkalnych, stanowić będzie nie tylko poważne rozszerzenie powierzchni mieszkaniowej, ale daleko idącą jakościową poprawę jej charakteru.

Jako dziedzictwo po kapitalizmie, klasa robotnicza zajmuje mieszkania nie tylko przeludnione, ale bardzo często pozbawione nawet najbardziej elementarnych urządzeń sanitarnych, położone nieraz na niewyposażonych terenach, w złych warunkach higienicznych itp.

Nowe budownictwo mieszkaniowe, prowadzone w 75 proc. w formie nowych kompletnych osiedli, wyposażonych w niezbędne urządzenia gospodarcze, społeczne i kulturalne, zapoczątkuje głęboki przełom w warunkach mieszkaniowych mas pracujących.

Jednocześnie znaczne sumy zostają przeznaczone na akcję remontową, co przyczyni się do istotnej poprawy warunków zamieszkiwania w starych budynkach.

W drodze poważnych nakładów na gospodarkę komunalną zostanie uzyskana znaczna poprawa jej niezadowalającego stanu.

Przed wojną korzystało z urządzeń wodociągowych 36 proc. ludności miejskiej, a z kanalizacji 31 proc. W 1955 r. korzystać będzie z urządzeń wodociągowych 70 proc., a z kanalizacji 62 proc. ludności miejskiej. Poważne znaczenie będzie posiadała także budowa wodociągów grupowych w rejonach przemysłowych Górnego Śląska i Łodzi, dla zaopatrzenia ludności i przemysłu w wodę.

Poważne nakłady przeznaczone są również na ulepszenie komunikacji miejskiej i na utworzenie jej w szeregu miast, dotychczas miejskiej komunikacji nie posiadających.

Poważne zmiany na lepsze w okresie sześciolecia zajdą w zakresie rozwoju społecznej Służby Zdrowia. Liczba łóżek szpitalnych wzrośnie w okresie sześciolecia do 123,5 tysiąca, tj. o 38,3 proc. w stosunku do roku 1949.

W zakresie pomocy otwartej plan przewiduje rozszerzenie akcji profilaktycznej ze szczególnym uwzględnieniem opieki nad dziećmi i młodzieżą, znaczne zwiększenie opieki dentystycznej, polepszenie świadczeń leczniczych dla ubezpieczonych, przede wszystkim przez znaczny rozwój specjalistycznej pomocy lekarskiej. Liczba przychodni miejskich i ośrodków zdrowia wzrasta o 99 procent osiągając liczbę 3.060.

Sześcioletni Plan przewiduje zwiększenie liczby lekarzy, przypadającej na 10.000 mieszkańców do 6,5 tj. blisko o 85 proc.

Jeżeli chodzi o opiekę nad matką i dzieckiem, to wskazać należy na prawie 3-krotny, w stosunku do 1949 r. wzrost liczby miejsc w żłobkach miejskich. Liczba miejsc w żłobkach miejskich będzie wynosić w 1955 r. 52.000, podczas gdy w 1938 r. wynosiła ona niespełna 700. Szeroko rozwinie się w okresie sześciolecia również instytucja sezonowych żłobków wiejskich.

Akcją wczasów pracowniczych w 1955 r. objętych będzie milion pracowników, tj. o 193 proc. więcej niż w r. 1949.

Do najważniejszych przejawów obrazujących wzrost kultury należy likwidacja analfabetyzmu, która nastąpi już na początku planu, zwiększenie liczby wydawanych książek i broszur do 9.000 tytułów, tj. o 90,6 proc. zwiększenie liczby abonentów radiowych o 166,7 proc., znaczne zwiększenie liczby stałych i objazdowych teatrów i kin. Zwłaszcza szybko wzrośnie liczba kin stałych na wsi, których liczba sięgnie 3.300 jednostek, tj. wzrośnie 22-krotnie. Tak, pomijając zagadnienia szkolenia nowych kadr i podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz zagadnienia zapewnienia wszechstronnego rozwoju oświaty, o których w oddzielnym referacie będzie mówił towarzysz Nowak, przedstawia się Sześcioletni Plan w zakresie podniesienia dobrobytu materialnego i kulturalnego ludności.

(Dalszy ciąg na str. 4-tej)

UROCZYSTA AKADEMIA

Okręgowa Rada Związków Zawodowych w Łodzi zawiadamia wszystkie zarządy związków zawodowych i ich pracowników, iż w dniu 18.7.1950 r. punktualnie o godz. 16.30, odbędzie się uroczysta akademia związana z obchodem rocznicy PKWN, w sali teatralnej ORZZ przy ul. Traugutta 18.

Część oficjalna — referat.

Część artystyczna — występy zespołów świetlicowych oraz występy wybitnych artystów Opery Śląskiej.

Sześcioletni plan rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Hilarego Minca wygłoszone na V Plenum KC PZPR w dniu 15 lipca 1950 r.

(Dokończenie ze str. 3)

V. Warunki wykonania Planu

Trzeba powiedzieć z całą jasnością i twardością, że wykonanie Planu 6-letniego stawiać nas będzie wobec konieczności przełamania szeregu poważnych trudności, większych, bardziej skomplikowanych i złożonych niż te, z którymi mieliśmy do czynienia w okresie wykonywania Planu 3-letniego.

Dla wykonania Planu 6-letniego trzeba zmobilizować wszystkie siły i jasno widzieć środki i metody, prowadzące do przełamywania trudności, które będą występować na naszej drodze i jasno widzieć warunki, których spełnienie jest niezbędne dla osiągnięcia zadań planu. Jakież to są warunki?

Postęp techniczny — podstawą rozwoju naszej gospodarki

Założone w Planie 6-letnim tempo rozwoju gospodarki narodowej przewiduje stosowanie i rozszerzanie postępu technicznego we wszystkich jej dziedzinach. Zasadniczymi elementami postępu technicznego w okresie Planu 6-letniego będą: mechanizacja procesów produkcyjnych, elektryfikacja, automatyzacja obsługi urządzeń i kontroli, intensyfikacja procesów produkcyjnych i usługowych, przechodzenie na większe agregaty, zastępowanie procesów periodycznych ciągłymi, normalizacja procesów technologicznych surowców i wyrobów gotowych oraz chemizacja procesów, tj. zastosowanie zdobyczy chemii w szeregu dziedzin gospodarki.

Mechanizacja pracy obejmie przede wszystkim zastosowanie maszyn tam, gdzie dotąd była stosowana ciężka praca fizyczna oraz praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

W przemyśle węglowym w Polsce w okresie Planu 6-letniego będzie przeprowadzona stuprocentowa mechanizacja załadunku podziemnego węgla. Zostanie przeprowadzony wielki plan mechanizacji w hutnictwie.

We wszystkich przemysłach przetwórczych zostanie zasadniczo przez mechanizację zreorganizowany transport wewnątrzfabryczny. Mechanizacja odlewni wyrazi się w siedmiokrotnym wzroście maszynowego formowania. **W transporcie**, a w szczególności w kolejnictwie przeprowadzi się zasadniczą rekonstrukcję załadunku i wyładunku.

Wielki program mechanizacji będzie podstawą gruntownej rekonstrukcji metod technicznych w budownictwie.

W Planie 6-letnim wzrośnie bardzo znacznie elektryfikacja procesów produkcyjnych i usługowych.

W okresie Planu 6-letniego automatyzacja obejmie szereg czynności produkcyjnych, jak obsługa maszyn i aparatów, dozowanie surowca względnie podawanie materiałów, sterowanie ruchem maszyn zależnie od określonych parametrów.

W okresie realizacji planu będzie w coraz szerszym stopniu następować przechodzenie na większe agregaty i maszyny, które niemal przy tej samej obsłudze dają znacznie większą produkcję.

W okresie realizacji planu, w coraz większym stopniu będzie miało miejsce zastępowanie periodycznych procesów procesami ciągłymi, co znacznie ułatwia mechanizację i automatyzację, obniża koszty własne i zwiększa wydajność.

W okresie Planu 6-letniego przewidziany jest poważny rozwój normalizacji przez normalizowanie wymiarów odbiorczych surowców, towarów i gotowych wyrobów, składu chemicznego surowców i produktów itd. Jednym z głównych chemizacji przemysłu będzie znaczny wzrost produkcji tworzyw sztucznych.

Dla osiągnięcia tak największego postępu technicznego należy wzmocnić instytuty naukowo-badawcze i jak najszerzej wykorzystywać ich pracę. W realizacji postępu technicznego wielką pomocą będzie oparcie się o olbrzymie osiągnięcia nauki i techniki radzieckiej.

Wzrost wydajności pracy i obniżka kosztów własnych

Plan 6-letni przewiduje wzrost wydajności pracy w socjalistycznym przemyśle średnim i wielkim o 66 proc. Wzrost wydajności pracy w budownictwie o 86 proc., wzrost wydajności pracy w Państwowych Gospodarstwach Rolnych o około 90 proc.

Wzrost wydajności pracy na kolejach o około 52 proc., wzrost wydajności pracy w uspołecznionym handlu detalicznym o 45 proc.

Wszystkie te zadania winny być traktowane jako zadania minimalne, gdyż **praktyka Związku Radzieckiego i już częściowo nasza własna praktyka wykazuje, że przy wielkich nakładach inwestycyjnych, wprowadzaniu dużych ilości nowego sprzętu i systematycznej realizacji postępu technicznego możliwe jest uzyskiwanie wyższych wskaźników wzrostu wydajności pracy.**

Osiągnięcie przewidzianego w planie minimalnego wzrostu wydajności pracy jest **koniecznym warunkiem realizacji Planu.**

Wszyscy sobie to musimy w pełni uświadomić, że bez przewidzianego w planie minimalnego wzrostu wydajności pracy nie może być w ogóle mowy o wykonaniu Planu 6-letniego.

Wzrost wydajności pracy realizuje się na podstawie uzasadnionych naukowo — technicznych norm pracy i poprzez systematyczne **poprawianie i usprawnianie tych norm.** Tego szereg naszych towarzyszy, zajmujących nawet bardzo odpowiedzialne stanowiska, nie chce, czy nie może zrozumieć. Traktują oni rewizję norm, jako przykrą operację, której należy w miarę możności unikać, którą należy odkładać i odciągać, a której można się poddać tylko wtedy, kiedy już nie ma innego wyjścia. Z tym szkodliwym podejściem do zagadnienia norm trzeba skończyć. **Trzeba zrozumieć w pełni, że wzrost wydajności nie dokonywuje się inaczej, jak poprzez rewizję norm i że rewizja ta winna być dokonywana systematycznie w oparciu o zachodzący w wytwórczości postęp techniczny i organizacyjny. Trzeba także skończyć z błędnym poglądem, że wzrostowi wydajności pracy musi zawsze towarzyszyć równy albo i większy wzrost zarobków. Tak u nas było istotnie w okresie Planu Trzyletniego, w okresie którego wzrost zarobków realnych znacznie przeganiał wzrost wydajności pracy.**

Tego rodzaju politykę w okresie Planu Trzyletniego mogliśmy stosować tylko częściowo i wyjątkowo ze względu na dążność do osiągnięcia bardzo szybkiego podniesienia poziomu realnych płac, które na początku Planu Trzyletniego były wyjątkowo niskie.

Tego rodzaju polityki natomiast nie możemy i nie będziemy stosować w okresie Planu 6-letniego. **Przeczy to bowiem podstawowym prawom akumulacji socjalistycznej. Prawa te głoszą, że wzrost płac musi iść wolniej, niż wzrost wydajności pracy, tylko w ten sposób bowiem uzyskuje się zniżkę kosztów własnych i zwiększoną akumulację na potrzeby inwestycyjne.**

Dlatego w Planie 6-letnim przewidziany jest wzrost płac realnych przeciętnie dla ogółu pracowników fizycznych i umysłowych o około 40 proc., podczas gdy przewidziany wzrost wydajności pracy we wszystkich działach gospodarki narodowej jest wyższy.

Ta przewaga tempa wzrostu wydajności nad tempem wzrostu płac jest jednym z poważnych źródeł obniżenia kosztów własnych. Drugim źródłem obniżenia kosztów własnych jest oszczędność na materiałach, na paliwie, na surowcach, na artykułach pomocniczych poprzez stosowanie racjonalnych norm zużycia, kontrolę tego zużycia, stosowanie materiałów zastępczych, likwidację marnotrawstwa itd.

W rezultacie wykorzystania tych dwóch najpoważniejszych źródeł obniżenia kosztów własnych, przedstawiony projekt 6-letniego Planu przewiduje obniżenie kosztów własnych produkcji w przemyśle socjalistycznym o co najmniej 17 proc. Przy znacznym polepszeniu jakości wyrobów, obniżenie kosztów budownictwa o co najmniej 26 proc., obniżenie kosztów własnych produkcji w Państwowych Gospodarstwach Rolnych o co najmniej 30 proc., obniżenie kosztów własnych na kolejach o co najmniej 17 proc., obniżkę kosztów własnych w handlu uspołecznionym o co najmniej 15 proc. itd.

W sumie obniżka kosztów własnych w najważniejszych działach gospodarki narodowej winna przynieść około 3-ch bilionów zł akumulacji, co stanowi około 50 proc. całości nakładów inwestycyjnych, przewidzianych w Planie 6-letnim.

Inaczej mówiąc, bez uzyskania planowej obniżki kosztów własnych nie można byłoby przeprowadzić około 50 proc. planowanych inwestycji, czyli nie można byłoby wykonać Planu 6-letniego.

Na podstawie uzyskiwanej obniżki kosztów własnych stanie się możliwym stopniowe przechodzenie do polityki obniżki cen artykułów szerokiego spożycia, co z kolei spowoduje wzrost płacy realnej i umocni naszą walutę.

Trzeba, żebyśmy wszyscy w pełni zrozumieli, że uzyskanie planowanej obniżki kosztów własnych jest podstawowym warunkiem wykonania Planu 6-letniego.

Planowość w stosunkach między miastem a wsią

W okresie Planu 6-letniego będziemy coraz szerzej wprowadzać **planowe formy stosunków między miastem a wsią w formie planowego skupu artykułów rolniczych. Już w pierwszym kwartale 1950 r. te nowe formy stosunków między miastem a wsią zostały częściowo zastosowane w postaci planowego skupu zbóż i rozszerzonej kontraktacji trzody.**

Przyniosło to pomyślne rezultaty w postaci zwiększonych bardziej regularnych dostaw artykułów rolnych, stworzenia dla małorolnych i średniorolnych chłopów możliwości pewnego i planowego zbywania ich produkcji, utrudnienia dla elementów kapitalistycznych spekulowania zbożem na przednówku i wyzyskiwania tą drogą małorolnych i średniorolnych chłopów, sparaliżowania ich prób dezorganizacji zaopatrzenia ludności miejskiej i przemysłu w artykuły rolnicze i surowce przemysłowe. Opierając się na pomyślnym doświadczeniu, nabytym w początku 1950 r. trzeba systematycznie rozszerzać i pogłębiać nowe formy planowych stosunków między miastem a wsią.

W ten sposób, na nowym etapie, w nowych formach będzie realizowany gospodarczy styk między klasą robotniczą a małorolnym i średniorolnym chłopstwem. W ten sposób masy biednych i średniorolnych chłopów uzyskują możność sprawowania pewnej kontroli nad działalnością kapitalistów wiejskich. W ten sposób uzyskamy nowy, ważki instrument dla walki z kapitalistami wiejskimi.

O wyższy poziom pracy organizacyjnej

Plan Sześcioletni odzwierciedla przetłumaczoną na język liczb i terminów słuszną linię polityczną naszej Partii na zbudowanie podstaw socjalizmu w Polsce.

Nie wystarcza jednak mieć słuszną linię polityczną i słuszny plan, stanowiący odbicie tej linii. **Trzeba strzec tej linii jak źrenicy oka przed wszelkimi odchyleniami i wahaniami, wynikającymi z nacisku wroga klasowego.**

Trzeba tę linię i ten plan przeprowadzać w życiu, a w życiu przeprowadza się ją przez codzienną organizacyjną pracę powołanych do tego organizacji i instytucji. Tymczasem, jeśli przyjrzeć się tej pracy organizacyjnej, to nie można nie przyjść do przekonania, że jej poziom pozostaje w wyraźnej dysproporcji do poziomu politycznej linii Partii. Nasze organizacje planujące — planują jeszcze źle, niedokładnie i nie sięgnęły jeszcze poważnie do wielu podstawowych dziedzin planowania, jak planowanie wewnątrzzakładowe czy planowanie terenowe.

Nasze organizacje gospodarcze stoją jeszcze daleko od zakładów, nie wiedząc co się w nich dzieje, nie kierują nimi pod względem technicznym, finansowym, kadrowym! Pełno jeszcze w naszych organizacjach gospodarczych biurokratów, obcych elementów, którzy przeszkadzają szerokiemu rozwojowi współzawodnictwa pracy i racjonalizatorstwa. Nasze związki zawodowe nie umieją jeszcze jak należy organizować współzawodnictwo pracy, walczyć o dyscyplinę na zakładzie pracy i o likwidację nieusprawiedliwionych nieobecności. Nasza propaganda i prasa nie umie jeszcze jasno i konkretnie pisać o sprawach produkcji, współzawodnictwa, racjonalizacji, nie umie jeszcze dostatecznie mobilizować do wykonania zadań produkcyjnych, do walki z plagą biurokratyzmu. Nasz Związek Młodzieży Polskiej nie umie jeszcze w dostatecznej mierze rozwinąć tkwiących w duszach młodego pokolenia heroizmu i patosu wielkiego budownictwa socjalistycznego.

Nasze organizacje partyjne nie znają jeszcze dostatecznie głęboko i poważnie gospodarczych spraw podległego im terenu, nie umieją słusznie i konkretnie kierować tymi sprawami.

Te wszystkie braki i błędy trzeba jak najszybciej usunąć. Trzeba poziom naszej pracy organizacyjnej dociągnąć do poziomu naszej linii politycznej, odzwierciedlonej pomiędzy innymi w Planie 6-letnim.

Przystępujemy do obrad nad 6-letnim Planem rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce w momencie naprężonej i skomplikowanej sytuacji międzynarodowej. Żerany wewnętrznymi sprzecznościami, przerażony postępami obozu socjalizmu i pokoju, rozbestwiony imperializm amerykański pcha się do nowych awantur wojennych.

My, w krajach obozu socjalizmu i pokoju rozbudowujemy przemysł i rolnictwo, budujemy fabryki, szkoły i szpitale, podnosimy oświatę i kulturę, podnosimy stopę życiową ludności, walczymy o życie coraz pełniejsze, piękniejsze i radośniejsze.

Oni, ponurzy heroldowie obozu wojny i śmierci, zbrodniczy podżegacze wojenni, godni następcy Hitlera przeprowadzają zbrojną interwencję na Korei, usiłują przy pomocy bandy titowskich agentów przeprowadzać zbrodnicze prowokacje na Bałkanach, radzą o tym, gdzie i jak posiać zniszczenie i pożogę wojenną, gdzie i kiedy zrzucić bombę atomową.

Oni tracą z dnia na dzień grunt pod nogami, żyją pełni niepewności jutra, gotowi są na każde przestępstwo i zbrodnię dla uratowania swego panowania.

My wierzymy w przyszłość, jesteśmy spokojni i pewni niezachwianej siły obozu antyimperialistycznego, któremu przewodzi Wielki Stalin. Obóz antyimperialistyczny, obóz pokoju, ma dość sił, ma dostatecznie potężny potencjał i niewyczerpane, nieosiągalne dla świata kapitalistycznego zasoby, aby pokrzyżować zbrodnicze plany imperialistów.

UCHWALAMY NASZ PLAN 6-LETNI, PLAN, KTÓRY WZMOCNI JESZCZE BARDZIEJ NASZ POTENCJAŁ GOSPODARCZY I OBRONNY, PLAN, KTÓRY WZMOCNI POLSKĘ JAKO WAŻNE OGNIWO OBOZU POKOJU, POSTĘPU I SOCJALIZMU.

PRZEZ UCHWALENIE I WYKONANIE PLANU 6-LETNIEGO ZADAMY JESZCZE JEDEN CIOS ŻĄDNYM KRWI I POŻOGI AMERYKAŃSKIM IMPERIALISTOM, WZMOCNIMY POKÓJ, WZMOCNIMY SOCJALIZM, ZBUDUJEMY PODSTAWY SOCJALIZMU W NASZYM KRAJU.

Święto Lotnictwa Stalinowskiego

Podajemy w całości wywiad z zastępcą głównego kierownika obchodu Święta Lotnictwa Radzieckiego generał-lejtnantem gwardii Wasylim Stalinem zamieszczonym na łamach „Prawdy" dn. 15 bm.

W dniu 16 lipca obchodzimy Święto Lotnictwa Radzieckiego.

Święto Lotnictwa wprowadzono oficjalnie w naszym kraju 17 lat temu w związku z 15 rocznicą utworzenia czerwonej floty powietrznej. Od tego czasu dzień lotnictwa stał się popularnym świętem narodu radzieckiego.

Żadne lotnictwo świata nie ma za sobą tak chlubnej historii jak lotnictwo naszego kraju. Cała ludzkość winna jest wdzięczność synom narodu rosyjskiego, którzy utorowali drogę do opanowania żywiołu powietrznego, wynaleźli pierwsze aparaty do latania, stworzyli podstawy nauki o ruchu ciał w powietrzu.

Nasz wielki kraj jest ojczyzną i kolebką żeglugi balonowej, lotnictwa, ruchu rakietowego i odrzutowego. Pierwsze na świecie aparaty latające, zarówno lżejsze jak i cięższe od powietrza — to dzieło rąk naszych współziomków. W kraju naszym skonstruowano silniki lotnicze, wielomotorowe samoloty ciężkie i szybkie, pierwsze helikoptery i autogiro, wodnopłatowce i spadochrony, przyrządy lotnicze i broń lotniczą, balon sterowy i samolot odrzutowy.

Nasi rosyjscy lotnicy założyli podwaliny wyższego pilotażu. Nic dziwnego, że nazwy zasadniczych figur bojowych pilotażu są najczęściej pochodzenia rosyjskiego np. Pętlica (Looping) Nesterowa. Rosja pierwsza założyła podstawy nauki lotniczej, przebywając etap od pierwszego na świecie samolotu do potężnych szybkich samolotów odrzutowych konstrukcji radzieckiej.

Cały rozwój lotnictwa radzieckiego, sukcesy na polu konstruowania najdoskonalszych na świecie maszyn pozostają w nierozerwalnym związku z imieniem Towarzysza Stalina. Wielki wódz wychował wspaniałą plejadę konstruktorów radzieckich jak Tupolew, Iljuszyn, Jakowlew, Mikojan, Ławoczkin, Klimow, Szwecow, Mikulin, Lulko. W kraju naszym wyrosły setki, tysiące bohaterów przestworzy, jak Czkałow, Sierow, Suprun, Gastello, Safonow, Pokryszkin, Kożedub, Polbin i in. Oni to właśnie swymi czynami bojowymi rozsławili na cały świat nasze lotnictwo.

Oto dlaczego naród radziecki, wyrażając bezgraniczną wdzięczność Towarzyszowi Stalinowi za jego troskę o rozwój lotnictwa, nadał naszemu lotnictwu miano lotnictwa stalinowskiego, a jego lotnikom — miano sokołów stalinowskich. Towarzysz Stalin postawił lotnikom radzieckim zadanie: latać dalej, niż inni, szybciej, niż inni, wyżej, niż inni. Skrzydlaci synowie narodu radzieckiego wypełniają z powodzeniem to zadanie.

W dniu Święta Lotnictwa Radzieckiego radzieccy lotnicy i konstruktorzy samolotów mogą się wykazać nowymi osiągnięciami w dziedzinie budowy samolotów i w sztuce pilotażu. Centralnym wydarzeniem dnia lotnictwa będzie defilada lotnicza nad lotniskiem w Tuszynie pod Moskwą. Obchód ogólno-narodowego Święta Lotniczego pod Moskwą oddawna cieszy się olbrzymią popularnością. Z całego kraju ściągają tu stutysięczne rzesze publiczności, która gromadzi się na lotnisku centralnego aeroklubu ZSRR im. Walerego Czkałowa, aby podziwiać wzrastającą potęgę lotnictwa radzieckiego, osiągnięcia krajowej techniki lotniczej i mistrzostwo „stalinowskich sokołów".

Uroczyste dźwięki hymnu ZSRR oraz 20 salw armatnich obwieszczą początek uroczystości. Na niebie ukażą się lotnicze poczty sztandarowe, które, szybując nad lotniskiem, ukażą oczom zgromadzonych portret twórcy lotnictwa radzieckiego, najlepszego przyjaciela lotników, ojca i nauczyciela narodu radzieckiego, Wielkiego Stalina. Zatknięte na innych samolotach, przepłyną nad lotniskiem sztandary 16 republik, flagi lotnicze, proporce Towarzystwa Współdziałania z Lotnictwem oraz transparenty z napisem „Naprzód ku komunizmowi".

Podobnie, jak w roku ubiegłym, sportowcy zrzeszeni w Towarzystwie Współdziałania z Lotnictwem przelecą na samolotach sportowych Jak-18 w szyku, który złoży się na płynące po niebie słowa: „Chwała Stalinowi".

W pierwszej części defilady lotniczej lotnicy-amatorzy na trzech samolotach, pod kierownictwem lotnika Zachudanina, jak również lotniczki — na pięciu samolotach, pod kierownictwem bohaterki Związku Radzieckiego, Mariny Czeczniewy, wykonają szereg figur wyższego pilotażu grupowego. Po popisach grupy 5 sportsmenek ukaże się 25 samolotów Jak-18, które wykonają jednocześnie figury wyższego pilotażu grupowego. Następnie publiczność moskiewska podziwiać będzie grupowy pilotaż na szybowcach konstrukcji Antonowa i Piecucha.

W drugiej części defilady lotniczej zademonstrują swe mistrzostwo lotnicy wojskowi. W roku bieżącym na samolotach konstrukcji bohatera pracy socjalistycznej, Mikojana, odbędzie się walka pokazowa z udziałem majora gwardii, Pepejajewa i kapitana gwardii, Łapszyna.

Oczom zebranej na lotnisku publiczności ukaże się 5 samolotów myśliwskich, których załoga w składzie: major Griszyn, porucznicy Manturow, Bajguzin i Unicki pod kierownictwem majora Babajewa wykonają szereg skomplikowanych figur wyższego pilotażu.

Z kolei przedefiluje grupa 9 samolotów pod kierownictwem pułkownika gwardii Szulzenko, które, lecąc w zwartym szyku, wykonują Pętlicę Nesterowa, skomplikowaną „beczkę" oraz wiele innych figur wyższego pilotażu: świece, korkociągi itd.

W dniu święta przedefilują nad lotniskiem kolumny wielomotorowych samolotów ciężkich, samolotów odrzutowych, bombowców i myśliwców.

W trzeciej części rewii lotniczej publiczność podziwiać będzie popisy radzieckich spadochroniarzy. Sportowcy radzieccy zademonstrują publiczności skoki ze ściśle określonym celem lądowania oraz skoki w zwolnionym tempie. Poza tym publiczność oglądać będzie desant spadochronowy. Nad lotniskiem rozwiną się setki spadochronów we wszystkich kolorach tęczy.

Obchód Święta Lotnictwa w Tuszynie będzie przeglądem osiągnięć radzieckiej floty powietrznej, przeglądem mistrzostwa lotników wojskowych oraz lotników sportowców, ich umiejętności rozwiązywania skomplikowanych zadań pilotażu. Święto Lotnictwa będzie swego rodzaju meldunkiem „sokołów stalinowskich", składanym wobec narodu, wobec partii i Wielkiego Stalina.

Naród radziecki, który stworzył wspaniałe samoloty, wychował wspaniałe zastępy skrzydlatych bohaterów, dokłada wszelkich starań, aby jego lotnictwo stało się jeszcze silniejsze i potężniejsze.

Bohaterska koreańska Armia Ludowa w pochodzie na Taidżon

PEKIN (PAP). — Ogłoszony w Phenjan komunikat kwatery głównej koreańskiej Armii Ludowej stwierdza, że formacje Armii Ludowej w dalszym ciągu posuwają się na południe na wszystkich frontach.

Komunikat podaje, że w czasie piątkowych walk, które **zakończyły się zajęciem ważnego węzła kolejowego Czungczu, położonego w odległości 40 km na północ od Taidżonu, wzięto do niewoli wielu żołnierzy amerykańskich i południowo-koreańskich.** Zdobyto również wiele sprzętu wojennego. W piątek oddziały Armii Ludowej wyzwoliły również miasto powiatowe Ryesan, położone w odległości 75 km na północny zachód od Taidżonu.

PEKIN (PAP). — Komunikat kwatery głównej koreańskiej Armii Ludowej donosi, że **jednostki morskie Korei Północnej poważnie uszkodziły amerykański okręt wojenny o wyporności 5 tys. ton,** który wpłynął na koreańskie wody terytorialne. Okręt trafiony siedmioma pociskami stanął w płomieniach.

* * *

NOWY JORK (PAP). — Komunikat sztabu Mac Arthura stwierdza, że **wojska północno-koreańskie w kilku punktach sforsowały rzekę Kum i utworzyły przyczółki mostowe.** Komunikat przyznaje, że akcja lotnictwa amerykańskiego przeciwko tym przyczółkom była bezskuteczna.

Inne formacje wojsk północno-koreańskich posuwają się naprzód w kierunku Kumczon, zagrażając oskrzydleniem Taidżonu od południa. Kumczon, ważny węzeł kolejowy leży między Taidżonem i Taigu w odległości 75 km na południowy wschód od Taidżonu.

* * *

NOWY JORK (PAP). — Korespondenci amerykańscy w Korei Południowej donoszą, że **wojska amerykańskie i oddziały Li Syn Mana zaczęły ewakuować Taidżon.**

* * *

LONDYN (PAP). — Agencja Reutera cytuje oświadczenie generała Mac Arthura, który przyznał, że **przekroczenie rzeki Kum przez wojska północno-koreańskie było ciosem dla wojsk amerykańskich.**

Kronika Tomaszowa

WAŻNIEJSZE TELEFONY:

4 — Dworzec Kolejowy
47 — Milicja Obywatelska
51 — Straż Pożarna
305 — Straż Pożarna (dzwonić tylko w wypadku pożaru)
333 — Pogotowie PCK

ADRES REDAKCJI:
Plac Kościuszki 23, tel 290
Redakcja przyjmuje interesantów po godz. 14.

ADRES ADMINISTRACJI:
Rozdzielnia Dzienników „Ruch" Plac Kościuszki 16, tel. 250

Młodzież realizuje zobowiązania podjęte na apel L. Korabielnikowej

Młodzież zatrudniona w zakładach pracy na terenie woj. łódzkiego melduje o wykonaniu zobowiązań, podjętych na apel młodzieżowej przodownicy pracy — komsomołki L. Korabielnikowej.

Członkowie fabrycznej organizacji ZMP zatrudnieni w Zjednoczonych Zakładach Przemysłu Odzieżowego w Zgierzu, pracowali 2 dni, używając wyłącznie surowca zaoszczędzonego w ciągu 3-tygodniowego okresu współzawodnictwa oszczędnościowego.

Również przez 2 dni używali tylko zaoszczędzonego surowca do produkcji młodzi robotnicy zatrudnieni w PZPW Nr 28 w Tomaszowie Mazowieckim, którzy współzawodniczyli w oszczędzaniu surowca w ciągu 3 tygodni.

ZMP-owcy z PZPW w Ozorkowie w okresie 2 tygodni zaoszczędzili tyle surowca, że wystarczył im na jednodniową produkcję.

Osiągnięcia klubu racjonalizatorów Tomaszowskiej Fabryki Sztucznego Jedwabiu

Na terenie naszego miasta działają dwa kluby racjonalizatorów. Pierwszy — powołany do życia w październiku ubiegłego roku — przy Fabryce Sztucznego Jedwabiu i drugi — zorganizowany z inicjatywy Związku Zawodowego Włókniarzy, grupujący nowatorów i racjonalizatorów z wszystkich pozostałych zakładów pracy branży włókienniczej.

Klub międzyzakładowy nie może do dziś pochwalić się godnymi uwagi osiągnięciami. Nie zacieśnił on kontaktów i współpracy między racjonalizatorami z różnych zakładów, a praca jego przebiega od przypadku do przypadku.

Inaczej przedstawia się praca klubu przy Fabryce Sztucznego Jedwabiu.

Klub odbywa stałe miesięczne zebrania oraz stałe posiedzenia zarządu. Do chwili obecnej odbyto dziewięć posiedzeń zarządu i dziewięć ogólnych zebrań, na których wygłoszono cały szereg referatów, a między innymi: „Sztuczne włókna" (referent dr. Boryniec), „Walka o jakość włókna" (inż. Wydrzycki), „Zasady rysunku technicznego" (tow. Koprowski), „Przeróbka włókiennicza sztucznego jedwabiu" (ob. Pietrzak), „O remontach szybkościowych w Związku Radzieckim" (inż. Ostrouch), „Jakie zarzuty stawiane są naszym produktom przez odbiorców" (ob. Tomczyk), „Korozja metali" (inż. Ostrouch), „Sprawy łączenia rur wiskozowych" (dr. Boryniec).

Poza wymienionymi referatami, na każdym zebraniu dyskutowane są najważniejsze zadania i zagadnienia produkcyjne. Klub nawiązał kontakt z Politechniką Łódzką, z ramienia której jako opiekun przydzielony został Klubowi prof. Hunka. Sprowadzana jest fachowa literatura i fachowe czasopisma radzieckie, a niezależnie od samokształcenia, członkowie klubu zapoznają się z rozwiązywaniem najbardziej palących zagadnień produkcji.

W ostatnim czasie zostały rozwiązane w całości lub częściowo następujące zagadnienia:

— barwienie szpul jedwabiu na odkwaszanie bez ich rozcinania;
— zmniejszenie odpadków przy siarkowaniu alkalicelulozy;
— usprawnienie pras hydraulicznych;
— regeneracja siarczku węgla przy produkcji jedwabiu;
— nawilżanie przędzy jedwabnej;
— modernizacja maszyn szpulowych;
— usprawnienie płókania jedwabiu.

Zagadnienia są opracowywane indywidualnie lub grupowo. Tematy są dyskutowane na zebraniach klubu.

Obecnie — na najbliższą przyszłość klub nakreślił sobie do rozwiązania takie zagadnienia jak:

— opracowanie sposobu kalcynacji soli glauberskiej,
— rozwiązanie regeneracji siarki z gazów wlotowych z maszyn przędzalniczych i
— pneumatyczny transport alkalicelulozy.

Dzięki współzawodnictwu wykonano przedterminowo plany produkcyjne

Łódzkie Zakłady Graficzne posiadają na terenie Pabianic jeden ze swoich oddziałów. W roku 1950 załoga przystąpiła do współzawodnictwa pracy. W końcu I kwartału, dzięki współpracy rady zakładowej i podstawowej organizacji partyjnej, 60 procent załogi brało udział we współzawodnictwie pracy.

Poszczególne wydziały, jak zecernia, linotypy, maszynownia, stereotypownia i introligatornia przystąpiły do wyścigu pracy. Pracownicy administracyjni też przystąpili do współzawodnictwa, zaczyna ono nabierać coraz większego rozmachu.

Półroczny plan produkcyjny został wykonany w 129,4 proc. Na czołowe miejsca we współzawodnictwie w I kwartale wysunęli się: zecer, **Edward Urbaniak**, który uzyskał przekroczenie normy o 48 procent. Stereotypista, tow. **Romuald Jaros**, osiągnął 152 proc. przekroczenia normy. Linotypista, ob. **Mateusz Kopczyński** — 142 procent. Pracownica administracyjna, **Barbara Kociszewska** — 132 procent, ob. **Wacław Ząbkiewicz** — 124 procent. Wyniki osiągnięte przez pracowników Zakładów Graficznych świadczą o ich intensywnej pracy w walce o przedterminowe wykonanie planów produkcyjnych.

Dobrze się nam dzieje na wczasach

Akcja wczasów letnich dla najmłodszych zapewnia dzieciom spędzenie wakacji zdrowych i przyjemnych. Oto co o pobycie na koloniach pisze młodziutki harcerz piotrkowski Janusz Wołek.

„Zaraz po przyjeździe zaopiekował się nami kierownik i rozdzielił nas w ładnie urządzonych pokojach. Rozkład dnia mamy starannie obmyślony. Gdy jedni z nas uprawiają gry sportowe, inni słuchają pogadanek na tematy naukowe. Pomagamy w PGR-ach przy żniwach, praca ta daje nam wiele radości".

Harcerz Wołek dalej pisze, że zwiedził wzorowo urządzone stajnie i obory PGR. Widział wspaniale prowadzoną gospodarkę hodowlaną, podziwiał przy pracy najnowocześniejsze traktory i snopowiązałki. Z listu jego dowiadujemy się, że dzieci pomagające przy żniwach samorzutnie zorganizowały współzawodnictwo pracy, które wyłoniło już przodowników.

„Na kolonii jest mi dobrze, pożywienie bardzo mi smakuje i jestem zadowolony" — tak kończy autor swój list.

Akcja wczasów została dobrze zorganizowana i zaplanowana. Dowiadujemy się o tym z listu tow. Kozickiego, który obserwował przygotowania do wyjazdu. „Dzieci — pisze on — zebrały się na terenie fabrycznym i zostały przewiezione samochodem na dworzec kolejowy, paczki przetransportowano osobno. Pociąg podstawiono o godzinę wcześniej. Dzieci spokojnie mogły zająć miejsce po czworo w jednym przedziale. Towarzysze z dyrekcji, rady zakładowej pomagali nosić dzieciom paczki do wagonów".

Wykazano wiele troski o ich wygodę. Dzieci — największy nasz skarb są pod najlepszą opieką.

Świetlica L-15 otrzymała nowy lokal

Załoga Zakładów Wytwórczych Lamp Elektrycznych L—15 w Pabianicach od dłuższego czasu pozbawiona była rozrywek, odczytów, akademii, mimo, że w Zakładach istnieją dobrze pracujące sekcje świetlicowe. Powodem tym jest brak lokalu na świetlicę.

Długie starania rady zakładowej zostały zakończone sukcesem.

Załoga L—15 otrzymała lokal doskonale nadający się na świetlicę. Jest nim budynek po dawnej świetlicy Zjedn. Przem. Włók. przy ulicy Legionów 6.

Współzawodnictwo pracy w Tomaszowskich Zakładach im. Nowotki rozwija się pomyślnie

Przy udziale przedstawicieli Zw. Zawodowych, dyrekcji zakładu, podstawowej organizacji partyjnej oraz przodowników pracy i mężów zaufania odbyło się w Tomaszowskich Zakładach Przemysłu Wełnianego im. M. Nowotki, posiedzenie komitetu współzawodnictwa pracy. Celem zebrania było zapoznanie się z działalnością, jaką komitet przejawił w I kwartale b.r. oraz rozpatrzenie możliwości rozszerzenia współzawodnictwa na terenie zakładu.

W ubiegłym kwartale komitet współzawodnictwa nie wykazał większego zainteresowania rozszerzeniem współzawodnictwa pracy. Na to złożyło się szereg okoliczności, między innymi trzykrotne przekazywanie krosien Mazowieckim Zakładom Przemysłu Wełnianego oraz częste przesunięcia robotników, pozostające w związku z owym przekazywaniem krosien.

Jak wynika ze sprawozdania, złożonego przez referenta współzawodnictwa, ob. Kubisia w ubiegłym kwartale, współzawodniczyło 60 procent pracowników, przyczym współzawodnictwem zespołowym objętych było 57,2 proc. pracowników w stosunku do ogólnego stanu zatrudnionych, współzawodnictwem indywidualnym — 2,9 proc. W ubiegłym kwartale wykonano bazy akordowe w 106 proc.

Postanowiono umasowić współzawodnictwo we wszystkich oddziałach produkcyjnych oraz wciągnąć do niego robotników nieprzemysłowych

Część z tych zamierzeń zostanie zrealizowana w ramach Czynu Lipcowego. Na dzień 22 lipca zostanie zorganizowanych 5 nowych zespołów wysokiej jakości.

Rada zakładowa przy Zakładzie Budowy Urządzeń Kotlarsko-Mechanicznych planuje swą pracę

Dotychczas w zakładach przemysłu metalowego każda rada zakładowa pracowała na swój sposób. W wyniku tego, zarówno zarządom okręgowym, jak i zarządowi głównemu trudno było przeprowadzać właściwą kontrolę działalności rad.

W myśl nowej instrukcji, wszystkie rady zakładowe przemysłu metalowego otrzymały jednakowe wykazy, na których obowiązane są wyznaczyć wszystkie mające odbyć się w danym miesiącu zebrania. Na ujednoliconym wykazie planu pracy uwzględniono wszystkie zagadnienia wchodzące w zakres zadań i obowiązków rad zakładowych.

W lokalu rady zakładowej Budowy Urządzeń Kotlarsko - Mechanicznych, zakład Nr 9 w Radomsku zastajemy jej przewodniczącego oraz kilku członków pochylonych nad arkuszem planu pracy. Trzeba bowiem bardzo dokładnie obmyśleć, termin wszystkich, mających odbyć się zebrań, tak, aby jedno z drugim nie kolidowało, trzeba rozłożyć je równomiernie w czasie, nie przeciążając zbytnio i członków rady i mężów zaufania.

Termin zebrań winien być uzgodniony zarówno z podstawową organizacją partyjną, jak i z kierownikiem zakładu. Nie może być wypadku takiego, że w jednym i tym samym dniu zwołuje się przypuśćmy odprawę agitatorów partyjnych i naradę wytwórczą. Niektórzy bowiem pracownicy obowiązani są wziąć udział zarówno w jednym, jak i w drugim zebraniu, a z tego wynika niedostateczna frekwencja i inne.

Opracowanie harmonogramu prac rad zakładowych pozwoli zarządom okręgowym otoczyć dokładniejszą niż dotychczas opieką rady zakładowe, pozwoli na staranniejsze przeprowadzenie kontroli. W harmonogramie uwzględniona jest działalność wszystkich komitetów i komisji rad zakładowych oraz ich współpraca z organizacjami społecznymi, działającymi w naszym zakładzie pracy.

Rada zakładowa Zakładów Budowy Urządzeń Kotlarsko - Mechanicznych harmonogram pracy już opracowała. Wisieć on będzie w lokalach rady zakładowej, organizacji podstawowej i dyrekcji zakładu.

Ponad 3 miliony da Czyn Lipcowy pracowników tomaszowskiej PSS

Pracownicy Powszechnej Spółdzielni Spożywców w Tomaszowie Maz. dla uczczenia 6 rocznicy ogłoszenia Manifestu PKWN podjęli na ogólnym zebraniu szereg zobowiązań, z których na podkreślenie zasługują:

— członkowie koła ZMP przy „Powszechnej" zobowiązali się w okresie letnim obsługiwać bezpłatnie ruchome sklepy, które czynne będą w dni świąteczne w Spale. Wartość zaofiarowanej na ten cel pracy w roboczogodzinach zamyka się kwotą ponad 20 tys. złotych.

— dział owocarsko - warzywniczy zobowiązał się zwiększyć zaopatrzenie sklepów owocowo - warzywniczych, dzięki czemu w ciągu tylko jednego lipca obrót tych sklepów powiększy się o pół miliona złotych.

— pracownicy transportu zobowiązali się do dnia 22 lipca rozwieźć wszelkie artykuły przekazane przez dział handlowy, a równocześnie z placówek terenowych zawieźć do magazynu wszystkie opakowania.

Ogólna wartość podjętych przez pracowników i personel PSS zobowiązań — przekroczyła znacznie sumę 3 milionów złotych.

Eksponaty radomszczańskie nagrodzone na wystawie zapasek ludowych

Przed kilku dniami w Piotrkowie zorganizowano wystawę artystycznie wykonanych zapasek ludowych. Eksponaty z terenu powiatu radomszczańskiego znalazły się również na tej wystawie, a nawet zostały nagrodzone.

Z powiatu radomszczańskiego nagrodzonych zostało 15 osób za wystawione na wystawie piękne zapaski. Charakterystyczne jest, że 13 nagród otrzymali mieszkańcy gminy Zawada. Dowodzi to, że w gminie tej tkactwo ludowe postawione jest na wysokim poziomie. Wśród nagrodzonych znajdują się również eksponaty mieszkańców gminy Masłowice. Nagrody wahały się od 2.000 do 13.000 zł. Pierwszą nagrodę w wysokości 13 tys. zł. otrzymała mieszkanka gminy Zawada, ob. Wiktoria Borowik.

Sprawnie pracuje ZOM w Radomsku

Zakład Oczyszczania Miasta został zorganizowany w Radomsku dopiero w lutym b.r. Mimo trudnych warunków takich, jak brak odpowiedniego sprzętu, duże zaniedbanie posesji, nie wyposażonych w odpowiednie urządzenia sanitarne, ZOM radomszczański zrobił wiele. Między innymi, pracownicy w trosce o podniesienie stanu sanitarnego miasta doprowadzili 50 posesji do należytego stanu sanitarnego. Pomimo braku sprzętu, w okresie tym usunięto z terenu Radomska przeszło 400 m. sześciennych śmieci.

W planach na okres bieżący, ZOM postanowił większą ilość posesji, które będą doprowadzone do należytego stanu sanitarnego.

Nowe usprawnienia robotników Pabianickich Zakładów Przemysłu Bawełnianego

Ruch racjonalizatorski na terenie Pabianickich Zakładów Przemysłu Bawełnianego rozwija się coraz pomyślniej. Świadczą o tym nowe wciąż wnioski, zgłoszone do komisji usprawnień.

Ostatnio, komisja rozpatrzyła wniosek tow. Kamińskiego o zastąpieniu odpornika skórzanego przy krosnach — parcianym. Pomysł okazał się dobry, ponieważ odpornik parciany można zrobić z odpadków pasa parcianego, a żywotność jego jest tak samo długa. Poza tym okazało się, że jest on o wiele tańszy od skórzanego.

Tak więc tkalnia „C", dzięki pomysłowi tow. Kamińskiego zaoszczędzi w stosunku rocznym powyżej 1.300.000 złotych. Można będzie wykorzystać zużyte odcinki pasa parcianego, których PZPB posiada na magazynie poważną ilość.

Usprawnienie tow. Kamińskiego będzie stosowane we wszystkich tkalniach, gdzie znajdują się odpowiednie krosna.

Następnym wnioskiem rozpatrywanym przez komisję usprawnień jest pomysł tow. Zygmunta Kałużki. Tow. Kałużka zastanawiał się długo, jak zmniejszyć ilość braków na maszynie drukarskiej, aby w ten sposób uzyskać samoczynną regulację przelotu. Pomysł okazał się w praktyce bardzo dobry. Przedłużona została żywotność wałka maszyny i znacznie zmniejszyło się zużycie materiałów pomocniczych oraz zmniejszono na tej maszynie ilość braków do minimum. Pomysł ten przyniesie w stosunku rocznym 348.000 zł. oszczędności.

Ruch racjonalizatorski na terenie PZPB rozszerza się wśród robotników. Zdają oni sobie doskonale sprawę z tego, że każde nowe usprawnienie przynosi kolosalne oszczędności i ułatwia produkcję.

Czytajcie i rozpowszechniajcie „GŁOS"

Nowe możliwości zarobkowe dla gospodarstw małorolnych

Uregulowanie zbytu owoców i warzyw

Umiejętnie prowadzona produkcja ogrodnicza jest najbardziej opłacalnym działem gospodarstwa i nawet na małym kawałku ziemi można zabezpieczyć utrzymanie rodziny pod warunkiem, że ma się zapewniony zbyt na wyprodukowane artykuły. Jak wiemy — do tego czasu ze zbytem warzyw i owoców nie zawsze było dobrze. Jednego roku był popyt na ten, drugiego na inny artykuł, tak że trudno było utrafić, co należało produkować.

Ażeby temu zaradzić i zapewnić drobnemu producentowi warzyw i owoców możliwość stałego zbytu, powołane zostało do życia specjalne przedsiębiorstwo państwowo - spółdzielcze, pod nazwą Centrala Ogrodnicza. Ma ona za zadanie prowadzenie skupu wszystkich artykułów ogrodniczych, do których należą: wszelkie warzywa i owoce, ziemniaki wczesne, (aż do 10 września) oraz miód i wosk.

Dla łatwiejszego obsłużenia całego kraju, Centrala Ogrodnicza otworzyła w każdym mieście wojewódzkim swoje Ekspozytury Wojewódzkie, a w miastach powiatowych — Delegatury Powiatowe. Oprócz tego w różnych wsiach, o większej produkcji ogrodniczej i przy wielu stacjach kolejowych zostały zorganizowane punkty skupu warzyw, owoców, miodu i wosku, a tam, gdzie nie ma własnych punktów, Centrala Ogrodnicza powierzyła skup tych artykułów niektórym większym Gminnym Spółdzielniom „Samopomoc Chłopska".

Chcąc zapewnić sobie równomierne i stałe dostawy, Centrala Ogrodnicza pozawierała już z wieloma chłopami kontrakty na uprawę warzyw, owoców i ziemniaków wczesnych oraz na dostawę miodu i wosku. Niezależnie od tego, skupuje stale te wszystkie artykuły z wolnej podaży, gdyż oprócz zaopatrywania świata pracy we wszystkich miastach, Centrala Ogrodnicza eksportuje coraz większe ilości warzyw, owoców i ich przetworów.

Za dostarczane produkty punkty skupu płacą ceny ustalone przez Biuro Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego. Ceny te są oparte na wyliczeniu kosztów produkcji z uwzględnieniem zarobku producenta. Aby jednak otrzymać dobrą cenę, towar musi być posortowany na gatunki i wybór według obowiązujących norm jakościowych, czyli tzw. standartów. Ponieważ normy jakościowe dopiero teraz w roku 1950 będą stosowane w handlu na szerszą skalę, każdy producent warzyw i owoców powinien zaznajomić się z nimi, ażeby wiedzieć, jak sortować i pakować. Książeczkę z normami jakościowymi warzyw i owoców można będzie zakupić za pośrednictwem punktów skupu Centrali Ogrodniczej.

Wszyscy producenci powinni utrzymywać stałą łączność z punktami skupu, gdyż tam można się dowiedzieć, kiedy i jakie artykuły będą przyjmowane, jak powinny być opakowane i jaka, ewentualnie będzie cena za poszczególne wybory. Niektóre opakowania na owoce i delikatniejsze warzywa — nowalie można będzie wypożyczyć na punkcie skupu. Trzeba będzie jednak wcześniej dowiedzieć się o tym i uzgodnić termin i ilość z kierownikiem punktu.

Delegatury Powiatowe Centrali Ogrodniczej organizują w miastach powiatowych sklepy detaliczne, w których producenci będą mogli zaopatrzyć się w nasiona, narzędzia ogrodnicze, środki ochrony roślin, w sprzęt pszczelarski i węże oraz w materiały szkółkarskie i szklarniowe. Delegatury zatrudniają instruktora upraw ogrodniczych, który udziela porad fachowych i opiekuje się plantacjami zakontraktowanymi. Jak z tego widać — Centrala Ogrodnicza po ukończeniu rozbudowy wszystkich swoich placówek terenowych stanie się jednym z głównych czynników rozwoju produkcji ogrodniczej i podniesienia dobrobytu drobnorolnych chłopów.

20 LAT temu

Co pisała prasa łódzka w dn. 17 lipca 1930 r.

WSTRZYMANIE WYPŁATY ZAPOMÓG — KAWALEROM I PANNOM

Ministerstwo Pracy zarządziło wstrzymanie wypłaty wszelkich zapomóg osobom nieżonatym. W ten sposób bezrobotni kawalerowie i panny znaleźli się nagle bez środków do życia.

W dniu dzisiejszym bezrobotni kawalerowie wysyłają do Warszawy specjalną delegację, która ma interweniować w Ministerstwie Pracy.

PROTESTY ROBOTNIKÓW CERAMICZNYCH

W Łodzi odbyło się zebranie delegatów 37 cegielń, położonych w Łodzi i okręgu łódzkim. Zebrani postanowili wysłać delegację do Warszawy, celem skłonienia władz do zbadania skali zarobków w branży ceramicznej oraz do inspekcji mieszkań strycharzy, którzy żyją w opłakanych warunkach.

TEATRY

PAŃSTWOWY TEATR IM. STEFANA JARACZA
(ul. Jaracza 27)

W poniedziałek, dnia 17 lipca br., o godz. 19 opera St. Moniuszki „Halka". Obsada: M. Morbitzerowa-Vardi, N. Dubinówna, L. Finże, J. Kulesza, H. Paciejewski, S. Dobiasz, E. Kluczko, J. Łukowski, R. Żaba. Kapelmistrz Z. Szczepański. Przedstawienie zakupione przez ORZZ.

We wtorek, dnia 18 lipca br. o godz. 19 opera komiczna W. A. Mozarta: „Uprowadzenie z seraju". Obsada: N. Stokowacka, O. Szamborowska, St. Witenberg, A. Majak, W. Gołobów, H. Rucki, J. Łukowski, E. Kluczko, S. Federowicz. Kapelmistrz Z. Szczepański. Reż. B. Folański. Przedstawienie zakupione przez ORZZ.

PAŃSTWOWY TEATR POWSZECHNY
(ul. Obrońców Stalingradu 21, tel. 150-36),
Teatr nieczynny.

PAŃSTWOWY TEATR NOWY
(ul. Daszyńskiego 34. tel. 181-34)
Godz. 19.15 — „Makar Dubrawa"

TEATR LETNI „OSA"
(Piotrkowska 94, tel. 272-70)
Godz. 19.30 „Śluby murarskie" — czyli wodewil warszawski Gozdawy i Stępnia w reż. K. Pawłowskiego.

TEATR „ARLEKIN"
(ul. Piotrkowska 152)
Nieczynny

TEATR „PINOKIO"
(ul. Kopernika 16)
Teatr nieczynny.

TEATR KOMEDII MUZYCZNEJ „LUTNIA"
Teatr nieczynny.

PAŃSTWOWY TEATR ŻYDOWSKI
(ul. Jaracza 2, tel. 217-49)
Teatr nieczynny.

KINA

ADRIA dla młodzieży (Stalina 1) „Nikt nic nie wie", godz 16, 18, 20
BAŁTYK (Narutowicza 20) „Przybrana córka" — godz. 16, 18.30, 21.
BAJKA — „Muzyka i miłość" godz. 18, 20
GDYNIA (Daszyńskiego 2) Kino nieczynne.
HEL dla młodzieży (Legionów 2) Kino nieczynne
MUZA (Pabianicka 173) „Saławat, wódz Baszkirów", godz. 18, 20
POLONIA — „Oni mają ojczyznę", godz. 17, 19, 21
PRZEDWIOŚNIE (Żeromskiego 76) „Poszukiwacze złota", godz. 18, 20
REKORD (Rzgowska 2) „Arinka" godz. 18, 20
ROBOTNIK — „Podróże Guliwera" godz. 18, 20
ROMA (Rzgowska 84) „Kłopoty referenta Trziszki", godz. 18, 20
STYLOWY (Kilińskiego 123) „Młodzi marynarze", godz. 18, 20
ŚWIT (Bałucki Rynek 2) „Pieśń Tajgi", godz. 18, 20
TĘCZA (Piotrkowska 108) „Kłopotliwe alibi" — godz. 15.30. 18. 20.30.
TATRY (w ogrodzie) „Panna bez posagu", godz. 16.30, 18.30, 20.30
WISŁA — „Maaret" godz. 16.30, 18.30, 20.30
WŁÓKNIARZ (Próchnika 16) „Oni mają ojczyznę", godz. 16.30, 18.30, 20.30.
WOLNOŚĆ (Napiórkowskiego 16) „S.O.S." — godz. 16, 18, 20
ZACHĘTA (Zgierska 26) „Wyspa szczęścia", godz. 18, 20

Co usłyszymy przez radio

Program na dzień 17 lipca 1950 r.

12.04 Dziennik południowy. 13.10 Audycja dla kobiet wiejskich. 13.30 Koncert. 14.00 Audycja Zw. Nauczycielstwa Polskiego. 14.20 (Ł) Popularna muzyka symfoniczna. 14.55 Koncert solistów. 15,30 (Ł) Audycja dla świetlic dziecięcych — słuchow. „Śpiewający ogródek". 15.45 Aud. dla chorych. 16.00 Dziennik popołudniowy. 16,20 (Ł) Audycja dla dzieci i młodzieży, słuchow. G. Zycha pt. „Książka idzie w świat". 16,35 (Ł) Reportaż pt. „ZPB im. Dzierżyńskiego przed Świętem Odrodzenia". 17.00 Koncert rozrywkowy. 18.05 „Odpowiedzi fali 49". 18.15 (Ł) Zobowiązania włókniarzy na dzień 22 lipca. 18.25 (Ł) III audycja sł.-muz. z cyklu „Poematy symfoniczne Fr. Smetany „Moja Ojczyzna", w opr. B. Busiakiewicza. 18.55 (Ł) Chwila muzyki i progr. lok. 19.00 Audycja dla młodzieży 19.15 (Ł) Muzyka polska. 20.00 Dziennik wieczorny. 20.40 15 audycja z cyklu: „Jan Sebastian Bach". 22.00 Skrzynka Wszechnicy Radiowej. 22,30 (Ł) „Zapraszamy do tańca". 23.00 Ostatnie wiadomości. 23.15 „Wieczorne melodie".

Ze sportu

Ludowe Zespoły Sportowe

stają się ważnym czynnikiem wychowania nowego obywatela na wsi

Ludowe Zespoły Sportowe stają się ważnym czynnikiem wychowania nowego obywatela na wsi. Świadczą o tym zobowiązania członków LZS w woj. warszawskim, którzy oprócz zobowiązań produkcyjnych dla uczczenia Święta Odrodzenia podjęli również akcję o dużym znaczeniu społecznym. I tak: członkowie LZS Łaskarzew (pow. garwoliński) postanowili zlikwidować analfabetyzm na terenie gromady do dnia 1 września br., a LZS Strzyżew (pow. Sochaczew) przez upowszechnienie idei gospodarki kolektywnej ma przyczynić się do zwiększenia liczby członków w nowopowstającej w tej wsi spółdzielni produkcyjnej.

Wiele Ludowych Zespołów Sportowych zobowiązało się w Czynie Lipcowym pomóc w przeprowadzeniu żniw. M. in. takie zobowiązanie powziął LZS Młodzieszyn (pow. Sochaczew), którego członkowie przepracują w czasie akcji żniwnej 600 roboczogodzin w PGR Witkowice oraz pomogą miejscowej młodzieży w założeniu własnego LZS. 400 roboczogodzin w PGR przepracują podczas tegorocznych żniw również sportowcy, należący do LZS Bodzanów (powiat płocki). Oprócz tego mają oni oczyścić i uporządkować basen pływacki oraz przeprowadzić bezpłatną naukę pływania dla 250 osób (ok. jedna czwarta mieszkańców).

PRACE PRZY OBIEKTACH SPORTOWYCH

Ponad milion złotych zostało zaoszczędzone w wyniku zobowiązań lipcowych przez LZS Podkowa Leśna, którego członkowie bezinteresownie pracują przy budowie basenu pływackiego. Pływalnia zostanie oddana do użytku 22 bm. i w dniu tym odbędą się na niej pierwsze zawody.

Oprócz zawodów pływackich LZS Podkowa Leśna organizuje również zawody lekkoatletyczne w dniu Święta Odrodzenia.

Sportowcy wiejscy zrzeszeni w Ludowym Zespole Sportowym przy PGR w Andrzejowie Duranowskim, postanowili wykonać na własnym boisku w Czynie Lipcowym bieżnię oraz inne urządzenia do uprawiania lekkoatletyki.

ZOBOWIĄZANIA SPORTOWCÓW WSI WOJ. SZCZECIŃSKIEGO

W związku z nadchodzącym Świętem Odrodzenia członkowie LZS woj. szczecińskiego podjęli również szereg zobowiązań.

W ramach czynów podjętych przez poszczególne zespoły, wybudowane zostanie szereg boisk do piłki nożnej, siatkówki i koszykówki oraz inne obiekty sportowe. Wśród zobowiązań, powziętych przez LZS przoduje zespół z Mielca, który podjął się wybudować boisko do piłki nożnej oraz pomóc w budowie boisk innym zespołom.

ZOBOWIĄZANIA SPORTOWCÓW KIELECKICH

LZS w powiecie pińczowskim również nie pozostały w tyle. Zobowiązania ich ku uczczeniu Święta Odrodzenia, dotyczą budowy nowych boisk, zakładania nowych sekcji sportowych oraz zwiększenia ilości członków LZS. Wartość Czynu Lipcowego LZS wynosi ponad 5 miln zł.

W dniu 22 lipca odbędzie się w Kielcach uroczyste otwarcie stadionu „Gwardii", położonego w centrum miasta. Stadion wyposażony będzie w boiska do piłki nożnej, siatkówki, koszykówki, bieżnię lekkoatletyczną, skocznię oraz szatnię. Przy pracach, związanych z budową stadionu zajęci byli członkowie „Gwardii", którzy w Czynie Pierwszomajowym, a później w Lipcowym przyczyniają się walnie do powstania nowego obiektu sportowego w swoim mieście.

A TERAZ KILKA SŁÓW O NASZYM WOJEWÓDZTWIE

A oto na zakończenie kilka ciekawszych zobowiązań LZS w naszym województwie.

LZS w Pławnie (pow. Radomsko) w ramach Czynu Lipcowego zobowiązał się powiększyć liczbę swych członków do 300.

LZS Różyca postanowił wziąć udział w akcji żniwnej PGR Rogów, dokąd już wysłał 40 swych członków oraz rozbudować boisko do piłki koszykowej, wziąć masowy udział w zdobywaniu norm na odznakę „SPO" oraz w ramach czynu długofalowego zobowiązał się do wybudowania boiska do piłki nożnej.

Za młodzieżą męską poszły w ślad również i dziewczęta, zobowiązując się do dnia 22 lipca wykonać emblematy dla całego zespołu.

Z okazji Święta Odrodzenia

Korespondencyjne zawody pływackie

WARSZAWA. Pływacy polscy uczczą Święto Odrodzenia zawodami korespondencyjnymi, które odbędą się w całym kraju w dniu 22 lipca. Zawody są dwudniowe i w myśl regulaminu winny się rozpocząć lub zakończyć w dniu Święta Odrodzenia.

W konkurencjach męskich i kobiecych zawody obejmują: 100 m. st. dow. i mot., 200 m. st. klas. i grzbiet., 400 m. st. dow. oraz sztafety 5x50 m. st. grzbiet i 4x100 m. st. zmien. Ponadto rozegrane zostaną sztafety w st. klas i zmien. na 10x100 m. dla mężczyzn i 10x50 m. dla kobiet.

Chłopcy i dziewczęta rozegrają: 100 m. st. dow., klas. i grzbiet., sztafety 50x50 m. st. dow. i klas.; 4x50 m. st. zmien. oraz 4 skoki z trampoliny.

Każdy zawodnik może startować w jednym dniu tylko w 2 konkurencjach indywidualnych oraz w sztafecie.

Szczególnie ciekawie zapowiadają się zawody w Sierakowie, Bielsku i Ostrowcu, gdzie przebywają obecnie na obozach najlepsi pływacy Polski.

Zawody będą punktowane za masowość i wyczynowość, toteż staną się one zarazem przeglądem umasowienia i sprawdzianem poziomu polskiego pływactwa. Równocześnie zespół, który uzyskał największą ilość punktów w męskich i kobiecych konkurencjach seniorów i juniorów zdobędzie tytuł drużynowego mistrza Polski na rok bieżący.

Szermiercze mistrzostwa świata

ZURYCH. — W ramach dalszych rozgrywek o mistrzostwo świata w szermierce odbyły się spotkania finałowe we florecie męskim. Indywidualnie zwyciężył Włoch Nostini — 6 zwyc. przed Francuzami Buchanem i Lataste — obaj po 5 zwyc.

Rozgrywki odbyły się w Monte Carlo.

Dodatkowe przedstawienie „Lakme"

Z powodu wielkiego zainteresowania operą „Lakme", Delibes'a, dyrekcja Państwowej Opery Śląskiej zdecydowała dać dodatkowo przedstawienie dnia 24 bm., tj. w poniedziałek. Będzie to ostatnie otwarte przedstawienie tej opery.

Jednocześnie dyrekcja Opery jeszcze raz zaznacza, że z chwilą rozpoczęcia przedstawienia, ze względu na porządek i ciszę, drzwi do teatru będą zamknięte do pierwszej przerwy.

Nasze listy

Do redakcji „Głosu"

My, junacy ochotniczej Brygady „SP" w P.G.R. zasyłamy Wam pozdrowienia z ziemi łęczyckiej.

Wieczorami organizujemy ogniska i wieczornice. W ubiegłą niedzielę zorganizowaliśmy zawody sportowe z tamtejszym L.Z.S-em, z którym nawiązaliśmy stosunki sportowe.

Odbyły się następujące spotkania.

Piłka nożna:

„S.P." — L.Z.S. (Łęczyca) 4:1.

Bramki dla „S.P." zdobyli Czerkawski 2, Wakolski 1 i Laśniewski 1 (z karnego), dla L.Z.S. — Sadowski.

Lekkoatletyka:

100 m. 1) Żuchowski (S.P.) 13.2.
2) Katera (L.Z.S.) 13.5.

Skok w dal 1) Czerkowski (S.P.) 5.05.
2) Walicki (S.P.) 4.95.

Kula 1) Nowak (L.Z.S.) 12.40, 2) Spodkowiak (L.Z.S.) 11.90,

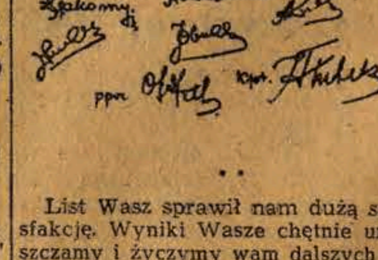
Siatkówka:

„S.P." — L.Z.S. 2:1 (15:11, 9:15, 15:13).

Na zakończenie urządzono wieczornicę, na której zaznajomiono przybyłych z t. zw. „Nowinami ze świata" i potępiono najazd imperialistów amerykańskich na Koreę.

Jeszcze raz prosimy o przyjęcie naszych pozdrowień z pól Łęczycy i podanie naszych osiągnięć na łamach „Głosu Robotniczego". Gdy przeczytamy nasze nazwiska postaramy się aby nasze wyniki w pracy i w sporcie wzrosły conajmniej dwukrotnie.

Z junackim „czołem" — opaleni i szczęśliwi junacy spod Łęczycy.



* *

List Wasz sprawił nam dużą satysfakcję. Wyniki Wasze chętnie umieszczamy i życzymy wam dalszych sukcesów w sporcie i pracy w P.G.R-ch.

A nie zapominajcie tam o L.Z.S. i załączcie im pozdrowienia od robotniczego sportu Łodzi.

O Puchar ZSRR w koszykówce

MOSKWA. — Po kilkumiesięcznych rozgrywkach o puchar ZSRR w koszykówce, w których uczestniczyło ponad 5 tys. drużyn, odbyły się na stadionie Dynamo w Moskwie spotkania finałowe.

W konkurencji męskiej zwyciężyło Dynamo Tbilisi, bijąc drużynę Dynamo z Moskwy 46:39. W finale koszykówki kobiecej Dynamo Kijów odniosło zwycięstwo różnicą zaledwie jednego punktu nad Moskiewskim Instytutem Lotniczym, wygrywając 33:32.

Spartakiada studentów radzieckich

MOSKWA. — Wszechzwiązkowa Spartakiada Studentów Radzieckich zgromadziła w Leningradzie 1200 czołowych zawodników i zawodniczek z całego kraju. W ciągu 5 dni rozegrano zawody w wielu gałęziach sportu, demonstrując bogaty dorobek młodzieży radzieckiej na polu umasowienia wychowania fizycznego.

Szczególne sukcesy odnieśli lekkoatleci, którzy poprawili 6 rekordów akademickich ZSRR. M. in. w biegu na 100 m. Gołubiew uzyskał czas 10,6. Drużynowo konkurencje lekkoatletyczne wygrał Państwowy Uniwersytet w Tartu, gimnastykę — Uniwersytet w Tbilisi, pływanie — studenci Politechniki w Leningradzie.

Czołowi pływacy na obozie w Ostrowcu

W Ostrowcu rozpoczął się obóz treningowy dla najlepszych pływaków Polski, na który PZP powołał następujących zawodników: Stal — Katowice — Dudkowiak, Kaługa, Wąs; CWKS — Szczypko, Czuperski, Minartowicz, Karpiński, Cygański; Ogniwo — Kraków — Szelest, Kornacki, Kowalski; AZS — Warszawa — Słoniewski, Nogaj Ogniwo — Bytom — Gadzikiewicz, Zemyr; Stal — Ostrowiec — Kierysz, Rybkowski.

Powołano również Jaworskiego Związkowiec — Łódź, Langera i Ciężkiego Gwardia — Kraków oraz Szubargę Spójnia — Poznań.

GŁOS
Organ Łódzkiego Komitetu i Wojewódzkiego Komitetu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej
Redaguje: KOLEGIUM REDAKCYJNE.
Telefony:

Redaktor naczelny	216-14
Zastępca red. naczelnego	218-23
Sekretarz odpowiedzialny	219-05
Dział partyjny	216-19
Dział korespondentów robotniczych i chłopskich oraz redaktorów gazetek ściennych	219-42
Dział mutacji	223-29
Dział miejski i sportowy	254-21 wewn. 8 i 11
Dział ekonomiczny	218-11
Dział rolny	254-21 wewn. 9
Redakcja nocna	172-81

Kolportaż.
Łódź, Piotrkowska 70, tel. 222-22
Administracja 260-42
Dział ogłoszeń: Łódź, Piotrkowska 164a, tel. 111-50 i 114-75
Wydawca RSW „Prasa"
Adr. Red.: Łódź, Piotrkowska 88, III-cie piętro.
Druk. Zakł. Graf. RSW „Prasa" Łódź, ul. Żwirki 17, tel. 206-42.
Prenumeratę przyjmuje P.P.K. „Ruch" na konto P.K.O. Nr. VII-8633.

D1-17244

Giordano Bruno

350 lat temu w Rzymie na Campo di Fiore (Placu Kwiatów) został spalony żywcem z wyroku św. Inkwizycji filozof, uczony i poeta, głosiciel idei Kopernika — Giordano Bruno.

Giordano Bruno urodził się w roku 1548 w miasteczku Nola koło Neapolu w biednej rodzinie. Ojciec jego był wojskowym, a matka chłopką. Jako 10 - letnie dziecko Giordano zaczyna pracować u swego wuja w Neapolu, który prowadził warsztat tkanin jedwabnych.

Przyjaciel rodziny Brunów, — poeta Tansillo rozwinął w dziecku zainteresowanie do wiedzy. Młody Bruno, który wykazuje niezwykłe zdolności do nauki, wstępuje na drogę, jaką w owym czasie musiało odbyć każde dziecko z biednego domu, które miało zamiłowanie do wiedzy. Giordano w wieku 15 lat wstępuje do klasztoru dominikanów w Neapolu.

Życie Giordana Bruno upływa na schyłku **burzliwej epoki Odrodzenia.** Epoki wyrosłej na gruncie walki rodzącej się burżuazji z ustrojem feudalnym. We Włoszech, gdzie wytwórczość kapitalistyczna rozwinęła się najwcześniej i gdzie w miastach wytworzyło się liczne mieszczaństwo, walka nowej, postępowej wówczas klasy społecznej z ciemnotą i zacofaniem rozwinęła się najbardziej. W tej walce wyrósł szereg wielkich **myślicieli, poetów, malarzy, rzeźbiarzy i uczonych.**

We wstępie do „Dialektyki przyrody". **Engels pięknie scharakteryzował tę epokę: „Był to największy postępowy przewrót, jaki ludzkość do owych czasów kiedykolwiek przeżyła, epoka, która wymagała olbrzymów i olbrzymów zrodziła - olbrzymów myśli, namiętności, charakteru, wszechstronności i wiedzy...**

...Przyrodoznawstwo rozwijało się w tym czasie wśród powszechnej rewolucji i samo było nawskroś rewolucyjne: miało przecież wywalczyć sobie prawo istnienia... Wysłało ono swoich męczenników na stosy i do więzień inkwizycji... „Do tej walki nauki z dogmatem, postępu z ciemnotą od razu od wczesnych lat swego życia przyłączył się Bruno, jako odważny i niezłomny bohater prawdy".

W klaszorze 15 - letni Bruno miał możność kształcenia się i poznania współczesnej nauki. Obszerna biblioteka klasztorna zawierała wiele ksiąg i rękopisów z różnych dziedzin wiedzy. Bruno całkowicie pogrąża się w studia. Wszystko, cokolwiek zostało stworzone przez myśl ludzką, interesuje go. Młody filozof nie czyta, lecz **pożera książki.**

W klasztorze przebył Bruno 13 lat (1563 — 1576). Jeżeli na początku w swej dziecinnej naiwności przypuszczał, że w klasztorze znajdzie prawdziwą wiedzę, to rychło stwierdził, że tam **„usiłowano odciągnąć go od wyższych i szlachetniejszych zajęć, ducha jego ująć w więzy i swobodnego pracownika cnoty chciano uczynić niewolnikiem niedorzecznego i nędznego świętoszkostwa". Bruno widzi całą bezmyślność życia klasztornego. Scholastyczna wiedza teologiczna razi go swoją niedorzecznością. Widzi, że klasztory stały się siedliskiem ciemnoty i zabobonu.**

W 1576 r. Giordano ucieka z klasztoru zrzuca habit mnicha i kieruje swe kroki na północ.

Rozpoczyna ciężkie życie wędrownego uczonego, który jeździ z kraju do kraju, wykłada ukochaną naukę Kopernika. Rozpoczynają się kolejne wędrówki po Szwajcarji, Niemczech, Francji, Anglii i Czechach.

Wszędzie Giordano ma zatargi z oficjalną nauką uniwersytecką, ze scholastami i pedantami.

Nauka Kopernika, którą głosił Bruno, podkopywała fundamenty starego, zmurszałego teologiczno-feudalnego poglądu na świat. Od czasów Kopernika „datuje się wyzwolenie nauk przyrodniczych od teologii... Kopernik — jak mówi Engels — udziela dymisji teologii".

Bruno rozwinął naukę Kopernika. Stwierdził on istnienie nieskończoności światów oraz wskazał na błędny pogląd Kopernika na słońce, które polski uczony **uważał za nieruchomą planetę.**

Bruno-pierwszy z uczonych zerwał z pisaniem dzieł naukowych po łacinie. **Pisał on po włosku. Galileusz, który również pisał po włosku poszedł już tylko w jego ślady.**

Nowa astronomia Kopernika i światopogląd związany z nią wymagał nowej etyki i nowej postawy wobec życia.

Podstawą prawdziwej filozofii, mówi Bruno, winna być obserwacja przyrody, badanie naukowe. Należy odrzucić wszelką scholastykę oderwaną od rzeczywistości i od realnego świata. **Prawda jest jedna. Można ją osiągnąć w drodze badania naukowego i walki z światopoglądem teologicznym.**

„Psy inkwizycji" ścigały wszędzie Giordana. Bały się rozszerzania jego idei. Postanowiono go zwabić do Włoch, aby następnie skazać na śmierć. Szlachcic wenecki Zuan Mocenigo, przedstawiciel arystokratycznego rodu weneckiego, ławnik świecki przy Trybunale Inkwizycyjnym, zaprosił Giordana do siebie do Wenecji, proponując mu, aby go nauczał mnemoniki, czyli sztuki zapamiętywania. Mocenigo ofiarowywał Giordanowi bardzo korzystne warunki materialne. Bruno, stęskniony za ojczyzną, zmęczony ciągłymi wędrówkami i niepewnością jutra, przyjął propozycję zdradzieckiego Moceniga. Przyjechał do Wenecji i zamieszkał nad Wielkim Kanałem w pałacu Mocenigów, którzy następnie oddali go w ręce inkwizycji.

Siedem z górą lat trwał proces Giordana Bruno. Sądzony na początku w Wenecji, zostaje na życzenie papieża wydany Rzymowi i tam przez pięć z górą lat więziony w lochach inkwizycji. Chciano spalenie Giordana urządzić z największą pompą. Zbliżał się rok jubileuszowy 1.600. Do Rzymu przybyła wielka ilość pielgrzymów z całego świata. W takiej, to właśnie chwili postanowił Watykan spalić Giordana Bruno.

Wezwano go do odwołania swych nauk i twierdzeń. Przyrzekano mu, że w razie odwołania nie zostanie żywcem spalony. Wszystko nadaremnie. „**Będziecie bardziej drżeli wydając na mnie wyrok, aniżeli ja słuchając go**". odpowiada dumnie swym sędziom.

Wczesnym rankiem 17 lutego 1600 roku wśród dzwonów we wszystkich kościołach Rzymu prowadzono Giordana Bruno na Campo di Fiore (Plac Kwiatów) w Rzymie, gdzie przygotowany był stos, na którym miał zostać spalony. Szedł dumny i wyprostowany. Prowadzono go w długiej pokutnej szacie żółtego koloru z wizerunkiem diabłów. Usta miał zakneblowane, by nie mógł przemówić. Na głowie miał błazeńską, papierową czapkę, na której narysowany był stos, wokoło którego skaczą diabli. Przez wiele dni usiłowano podburzyć przeciwko niemu i zwolennikom idei Kopernika społeczeństwo. Rozpowszechniano przy tym słuchy, że trzęsienia ziemi, które wtedy miały miejsca we Włoszech, są karą boską za twierdzenia uczonych, że ziemia obraca się wokoło słońca.

Tak zginął bohatersko na stosie, jako męczennik prawdy i nauki, filozof i uczony Giordano Bruno z Noli.

W. Zawadzki.